

Топлината през ноември

***ЕЛЕНА
АЛЕКС
МОМИЧЕ
МОМЧЕ***

Малък ресторант в крайморски град с две-три дървени маси и столове. В интериора на ресторанта има намек за друго време - старо радио, тук-там старинни предмети. В някой от ъглите е закачена "бабина" рокля. На стената виси отдавнашна сватбена снимка - мъж и жена, допрели главите си... Тези предмети са само намек за съхранена по-друга чувствителност. Иначе останалото е съвременно и днешно... До заведението е кухнята - необходимо е да виждаме само малка част от нея. В кухнята се влиза през врата зад бара. А от кухнята, по вътрешна стълба, се отива ГОРЕ, където е стаята на момичето и момчето. Представям си я с голям френски прозорец, през който ще виждаме какво се случва там...

МОМИЧЕТО седи в стаята върху матрак, с разхвърляни листове наоколо... Чува се далечен шум от самолет. Заглъхва.

МОМИЧЕ: (пише) Мю... ти... лей... шън... (повтаря, за да запомни думата) Мютилейшън. Мютилейшън.

Шум от самолет прорязва въздуха.

МОМИЧЕ: (пише) Би ейбъл... ту...ду... (повтаря) Би ейбъл ту ду, о, това съм го учила! (зачертава)

Долу вратата на заведението се отваря.

МОМЧЕТО внася каса бира и я стоварва зад бара... Под мишница носи пощата - вестници и писма - хвърля ги върху една маса. Излиза.

МОМИЧЕ: (пише) Ири...иритей...шън... (повтаря) Иритейшън. И това съм го учила. Иритейшън беше... (поглежда в тетрадката, за да си припомни) Раздразнение!

Далечен шум от самолет, който се приземява.

МОМИЧЕТО захвърля листовите настрана, изправя се, гледа от прозореца нагоре към небето...

Вратата на заведението се отваря.

МОМЧЕТО внася още кашони, вика на някого навън: "Това е всичко, благода-ря!", минава зад бара и потъва зад вратата там...

МОМИЧЕТО горе взема теле-фонна слушалка и набира номер. От дъното на сцената се появява АЛЕКС с пътническа чанта в ръка - облечен е в елегантен костюм, поема дълбоко дъх, задържа го в гърдите си... Рязко го изпуска, вика: "Такси!"

Телефонът в заведението звъни... МОМЧЕТО излиза от вратата зад бара с голяма тетрадка и калкулатор...

МОМЧЕ: *(вдига телефона)* Да?

МОМИЧЕ: *(от прозореца)* Good mor-mimg!

МОМЧЕ: Шушон! Събуди ли се?

МОМИЧЕ: Отдавна. How are you?

МОМЧЕ: Много съм добре. А ти как си?

МОМИЧЕ: Fine, thank you. Не мога да си намеря синята хавлия!

МОМЧЕ: Сигурно е на прос-тора.

МОМИЧЕ: Какво ще прави на простора?

МОМЧЕ: Вероятно съхне.

МОМИЧЕ: Тя не беше за пране!

МОМЧЕ: Не знам за пране ли е била или не, но я видях на простора. За какво ти е?

МОМИЧЕ: Ще ходя на плаж.

МОМЧЕ: През ноември?!

МОМИЧЕ: Ноември ли е вече?

МОМЧЕ: Шуше, ти да не си гола?

МОМИЧЕ: Май съм гола. И ако не побързаш, скоро ще остарея!

МОМЧЕ: Литвам веднага! *(понечва да затвори телефона, но в това време на масата в дъното някой се размърдва)* Кой е там?

МОМИЧЕ: Къде? *(оглежда се)*

Сцената се осветява - виждаме ЕЛЕНА, която седи на масата в дъното, облечена с илифер и шапка на главата. Елена седи с изправен гръб, сложила чантата на коленете си...

МОМЧЕ: Госпожо! Не ви забелязах!

ЕЛЕНА: Беше отключено.

МОМИЧЕ: *(в телефона)* С кого говориш?

МОМЧЕ: *(в телефона)* С горска нимфа. Но ти задръж така, става ли?

МОМИЧЕ: Как?

МОМЧЕ: *(тихо)* Съвсем гола.

МОМИЧЕ: Всъщност не съм гола.

МОМЧЕ: Не се сърди, но имаме клиенти.

МОМИЧЕ: О, днес е събота!

МОМЧЕ: Аха...

МОМИЧЕ: Тя е луда!

МОМЧЕ: Само странна.

МОМИЧЕ: Сексът ни в събота на обяд винаги е обречен!

МОМЧЕ: Трябва да свършваме!

МОМИЧЕ: Защото смахнатата на квартала всяка събота яде боб с наденички!

МОМЧЕ: Затварям!

МОМИЧЕ: Кой е по-важен за теб - аз или тя!

МОМЧЕ: Какво ти става?! (*към Елена*) Извинете, госпожо!

ЕЛЕНА: Говорете си, аз не бързам.

МОМИЧЕ: Ти каза, че повече няма да работим! Всички затвориха! Почиват си и сигурно правят любов във ваната. Ама това е то... кръчмарската ти кръв! Жив турист няма вече в града, но ние си работим! Нали обеща, че...

МОМЧЕ: (*търпеливо*) На простора е.

МОМИЧЕ: Кое?

МОМЧЕ: Синята ти хавлия. Напоследък переш непрекъснато. Пералнята върти от сутрин до вечер. Първо - ще останем без пералня и второ...

МОМИЧЕ: Какво искаш да кажеш?!

МОМЧЕ: Не ти стигат мръсните дрехи! Переш и чистите. По пет пъти на ден.

МОМИЧЕ: Как така пера непрекъснато?

МОМЧЕ: И аз това питам.

МОМИЧЕ: Сигурен ли си, че пера непрекъснато?

МОМЧЕ: Обичам те! (*затваря телефона*) Наистина съжалявам, госпожо!

ЕЛЕНА: Човек не може да й затвори устата, а?

МОМЧЕ: Нещо е изнервена... тези дни...

ЕЛЕНА: И според нея съм луда, така ли?

МОМЧЕ: Ами! Няма такова нещо, госпожо!

ЕЛЕНА: Според целия град е така... (*изкикотва се, оправя без*

нужда твърде екстравагантното си фишу)

МОМЧЕ: Както обикновено ли, госпожо?

ЕЛЕНА: Да.

МОМЧЕ: Малка ментовка. Нес кафе. Боб с наденички. И вермут.

ЕЛЕНА: Но не едновременно!

МОМЧЕ: *(усмихва се)* В никакъв случай! *(сипва ментовката, носи ѝ я)*

ЕЛЕНА: Вместо две лъжички захар, днес сложете в кафето ми три.

МОМЧЕ: Три лъжички захар?! Значи тази събота е по-различна?!

Шум от самолет прорязва въздуха...

ЕЛЕНА: Чухте ли това?!

МОМЧЕ: Какво, госпожо?

ЕЛЕНА: Някакъв самолет...

МОМЧЕ: *(ослушва се)* Летището е много далеч от тук. Слава богу! Така можем да послушаме морето, нали? Туристите го заглушаваха месеци наред, но сега вече градът утихна. Беше дълго лято.

ЕЛЕНА: *(раздразнена)* Какво искате да кажете! Че самолетите, които чувам от сутринта, не са самолети!

МОМЧЕ: Защо не съблечете шлифера си, госпожо?

ЕЛЕНА: Какво му е на шлифера ми?

МОМЧЕ: Ще ви бъде по-удобно.

ЕЛЕНА: Това фишу ми е подарък. *(изкикотва се)* Както и да е... Тази нощ се събудих в три сутринта. И повече не мигнах.

МОМЧЕ: Ще ви направя силно кафе.

ЕЛЕНА: *(повече на себе си)* Казах на Чарли: “Чувам самолети, които се приземяват”.

МОМЧЕ: От безсънието е, госпожо.

ЕЛЕНА: Безсънието... То само си мисли, че ще ме сломи!

МОМЧЕ: И от смяната на сезоните. Всички са малко замаяни през ноември. Още е топло, но все пак е ноември. Есен е.

ЕЛЕНА: Знам, че е есен. Затова вчера казах на Чарли: “Този ноември може да ни излъже. Може да застудее рязко, изведнъж”,

(към момчето, като нещо важно) Никога не вярвайте на топлината на ноември! Тя е лъжовна топлина!

МОМЧЕ: Вярвам на очите си, госпожо.

ЕЛЕНА: Очите! Какви глупости!

МОМЧЕ: (поглежда към телефона) Не разбирам защо е недоволна напоследък... Дългото лято ни осигури много клиенти. Изкарахме добри пари. Би трябвало да е доволна!

ЕЛЕНА: Жени! (изкикотва се)

МОМЧЕ: Опитвам се да я развеселя, разказвам ѝ филми, играем на бикове и крави, ходим по купони, предложих ѝ да се оженим. Какво още да направя!

ЕЛЕНА: Да послушаме малко музика!

МОМЧЕ: Не започвате с ментовката, докато не ви пусна музика! Днес май съм разсеян...Френските шансони, разбира се, госпожо! Сега ще намеря диска.

Осветява се прозореца горе - появява се МОМИЧЕТО с телефонна слушалка в ръка.

МОМИЧЕ: Ама нали казахте да ви се обадя в събота! А сега какви ми ги плещите! (докато говори се движи напред-назад из стаята...) Имам отлична диплома и смятам, че на интервюто се представих много добре! Записах се и на курс по английски - да го усъвършенствам. Бях сигурна, че ще ме назначите! А сега ми излизате с тъпия номер, че нямам стаж по специалността! Как да имам стаж, нали все някой трябва да ме вземе на работа, за да натрупам стаж! Не, сега вие слушайте! Писна ми от дърти, самодоволни дебели! Вече година и половина не мога да си намеря работа заради такива като вас! Настанили сте се навсякъде и бас ловя, че аз знам повече биология от вас, вие отдавна сте я забравили! Няма да ми затваряте телефона, защото ще дойда и ще ви удуша! И това ще е последната ви събота! Следвах биология, защото я обичам, а вашият скапан институт е мястото, където мога да съм полезна! Но на вас да не би да ви пука! Идиот такъв! (блъска едното крило на прозореца, затваря го)

В заведението - гръмва музика. МОМЧЕТО е сложило диска в уредбата.

ЕЛЕНА: Благодаря.

МОМЧЕ: Наздраве, госпожо!

ЕЛЕНА: Е, Чарли... Това вече е събота...

ПАУЗА - музиката и Елена.

ЕЛЕНА: *(на себе си)* Нали помниш онзи глупав сън, Чарли! Пак го сънувах снощи... Когато се появи този глупав сън, вината нещо се обърква... Сънищата никога не ме лъжат, Чарли... Проблемът е не в сънищата, а в хората. Хората, които не сънуват, все още смятат за луди онези, които сънуват.. *(отпива малка глътка)* Така е, Чарли... *(Телефонът звъни.)*

МОМЧЕ: Да?

МОМИЧЕ: *(отгоре)* Не ми “дакай”, Шуше!

МОМЧЕ: Добре, няма да работим довечера. Ще те заведе на кино, става ли?

МОМИЧЕ: Шуше!

МОМЧЕ: Кажеш?

МОМИЧЕ: Разкажи ми снощния филм!

МОМЧЕ: Ъъъ...

МОМИЧЕ: Тя още е само на ментовката, нали?

МОМЧЕ: Аз ще приготвя останалото, ти нямаш грижа

МОМИЧЕ: Нямам ами... Остава и през ноември да готвя боб с наденички! През ноември съм в отпуската. November! Кога стана!...

МОМЧЕ: Тези дни.

МОМИЧЕ: Тя няма ли да си ходи?

МОМЧЕ: Няма.

ЕЛЕНА: *(вади от чантата си малко огледалце, разглежда фишута си)*

МОМИЧЕ: Около нея е пълно с призраци!

МОМЧЕ: Не е наша работа!

ЕЛЕНА: Казвам му на Чарли: “Това фишу ми е подарък”. Чарли се смее. “Какво, не вярваш ли!” А Чарли умира от смях.

МОМИЧЕ: Какво става там, тя сама ли си говори!

МОМЧЕ: Няма значение.

МОМИЧЕ: Шуше!

МОМЧЕ: Слушам те?

МОМИЧЕ: Веднага ела да ме гушнеш!

ЕЛЕНА: *(към момчето)* Може ли да го усилите малко! Този шансон! Той е един от любимите ми!

МОМЧЕ: Разбира се, госпожо! *(усилва музиката)*

МОМИЧЕ: *(в телефона)* Какво иска тя, каква е тая шумотевица!

МОМЧЕ: Не викай, ще ми спукаш тъпанчето!

ЕЛЕНА: *(става, танцува)* Как пеех заедно с Едит Пиаф върху масите... Можех да пея като Едит Пиаф, можех да пея като Мария Калас. Пеех като която поискам!... *(кикоти се)*

МОМИЧЕ: Пусни й малко рап, дано се откаже най-последно от съботните си партита!

ЕЛЕНА: А когато не пеех като която поискам, си измислях собствени песни. За любов, за мнооого любов... И за какво ли не... Слушаха ме със зяпнали уста! Пееха с мен. О! Не вярваш, нали Чарли! Ти все не вярваш! Да можеше да прекараш поне една нощ с мен тогава... Щеше да повярваш! *(кикоти се)*

МОМИЧЕ: Ще сляза и ще я убия! Така ще си разчистим съботите.

МОМЧЕ: *(на момичето)* Постепенно се превръщаш в терористка!

ЕЛЕНА: О! По някакъв начин аз си бях терористка. Да владееш музиката значи да владееш целия свят! Можеш да правиш със света каквото поискаш! *(отива до масата, отпива от ментовката)* Терористка! *(изкикотва се)* Но ми казаха "Врабчето". Изглеждах толкова крехка... *(кикоти се, като нещо много тайно)* За заблуда на останалите, Чарли! *(към момчето)* Усилете още малко този шансон, моля!

МОМИЧЕ: Не го усилай!

МОМЧЕТО - *усилва музиката*

МОМИЧЕ: Не те чувам!

МОМЧЕ: Аз и не говоря.

МОМИЧЕ: Скъсаха ме на интервюто!

МОМЧЕ: Пак ли!

МОМИЧЕ: Какво значи това "пак ли"?

ЕЛЕНА: Аз заблудих дори самия Живот, Чарли! (*отпива малка глътка*) Господин Животът си мислеше, че ще се счупя, тогава талийката ми беше ей толкова... (*кикоти се*)

МОМИЧЕ: И ти ли не вярваш, че ще си намеря работа!

МОМЧЕ: Нямах това предвид. Съжалявам!

МОМИЧЕ: Май не съжаляваш!

МОМЧЕ: Стига, Шушон! Не е най-подходящият момент за разговори!

МОМИЧЕ: Аз имам проблем!

МОМЧЕ: И аз. (*закрива слушалката*) Днес тя е по-шумна от всякога!

ЕЛЕНА: (*високо*) Но аз не се счупих, Чарли! Аз все още мога да празнувам! (*вдига ментовката и я изпива на един дъх*) Бррррр! (*потръпва, тайно*) Не понасям ментовка, Чарли! (*кикоти се*) Не мога да трая дори миризмата ѝ! Но празниците трябва да се пазят, много трябва да внимаваш да не погубиш празниците си, Чарли! Защото когато Бог е направил човека и му е вдъхнал живот... Тогава, Чарли, Бог най-добре от всички е знаел, че този живот ще бъде абсолютно непоносим. Затова първото нещо, което Бог подарил на човека, било радостта.

МОМЧЕТО - заслушал се е в това, което говори Елена...

МОМИЧЕ: Ало?

МОМЧЕТО - поставя слушалката върху апарата

МОМИЧЕ: Ало!

Музиката рязко спира, заедно с осветлението, което потрепва, за миг изгасва и отново се появява по-слаба светлина...

Вратата на заведението се отваря Влиза АЛЕКС. Носи пътническата чанта, с която го видяхме в началото.

АЛЕКС: Добър ден.

МОМЧЕ: (*все още вгледан в Елена, не отговаря*)

АЛЕКС: (*с усмивка*) Ей, тук има ли някой?

МОМЧЕ: Да... тъъ... добър ден, господине!

АЛЕКС: Това ли е “Приморска” 8?

МОМЧЕ: “Приморска”8, точно така. Но токът спря.

АЛЕКС: Мили боже! Тук токът още ли спира?

МОМЧЕ: Рядко се случва. Дори цяло лято не е ставало. Ние имаме генератор, няма проблеми с електричеството, просто светлината не е така ярка. Заповядайте, господине!

АЛЕКС: Е, ще се примирим и с по-приглушена светлина... (*оглежда се*) Това ли е кръчмата на Никола?

МОМЧЕ: Кой Никола? И дядо ми, и баща ми се казваха Никола.

АЛЕКС: (*шеговито*) Да не би и аз да приличам на дядо?

МОМЧЕ: Чак пък на дядо! Не, господине.

АЛЕКС: “При Никола” - така се наричаше това заведение, нали?

ЕЛЕНА сядна на масата с гръб към Алекс...

МОМЧЕ: Татко не му промени името, нито пък аз.

АЛЕКС: Важното е, че си е пак тук.

МОМЧЕ: Кое, господине?

АЛЕКС: Ами... това място.

МОМЧЕ: Откъде идвате?

АЛЕКС: От далече, момче... (*разхожда се, разглежда*)

МОМЧЕ: Шушона смята, че вече нищо не е чак толкова далече. Светът съвсем се бил смалил.

АЛЕКС: Кой е Шушона?

МОМЧЕ: Гаджето ми. Не е той, а тя. Нещо е кисела от известно време. Според мен обаче разстоянията са си разстояния. Колкото и да се смаява света.

АЛЕКС: Виж ти... Ти и Шушона - за и против глобализацията, така ли... Стори ми се, че доста попътувах, докато стигна насам. Да, дълго пътуване... (*пила масите, оглежда*) Хубаво е тук.

МОМЧЕ: Радвам се, че ви харесва. Нещо за пиене?

АЛЕКС: Защо бих толкова път, ако не изпия нещо... Една бира. Ще я пия направо от бутилката. Така пиехме тук едно време... Много отдавна...

ЕЛЕНА внимателно взема шапката си от съседния стол и я поставя на главата си...

АЛЕКС: Танцувахме. Мечтаехме. Пиехме. Толкова отдавна. Като в друг живот... Или като в живота на някой друг...

МОМЧЕ: И сега се пие, господине. Виж, мечтите и танците са по-дефицитни. Особено мечтите.

АЛЕКС: Значи бизнесът върви, а?

МОМЧЕ: През лятото е пълно. Градината е голяма. Няма време крак да подгънеш.

АЛЕКС: В края на краищата бизнес от мечти не се прави. Бизнес се прави от пиене... *(смее се)* Това беше смешка!

ЕЛЕНА: *(съвсем тихо)* Аз си тръгвам, Чарли!

МОМЧЕ: Бирата, господине!

ЕЛЕНА: *(много внимателно и предпазливо, за да не я забележат, взема шлифера си от съседния стол)*

АЛЕКС: Градът се е променил! Едва го познах. Видя ми се поразрушено, бедно...

МОМЧЕ: Напротив, господине. Много се строи.

АЛЕКС: Какви са хората тук?

МОМЧЕ: Хора. Всеки с проблемите си. Град като град, така мисля аз. Това, което го отличава от всички други градове е че това е моят роден град.

АЛЕКС: И моят... *(ЕЛЕНА замръзва с шлифера в ръце...)* Когато бях малък, в този град имаше много дървета. И чешми на всяка крачка. Човек не можеше да остане жаден в този град. *(отново става, отива до прозореца, гледа навън)* Тук не е съвсем същото може би защото аз вече не съм малък... *(смее се)* Минах покрай родната си къща - там сега никой не живее... Странно е да минеш покрай родната си къща, където никой не живее... *(смее се)* Дори си бръкнах в джоба, за да извадя ключа от родната си къща. Смешки! Та аз отдавна нямам ключ от родната си къща... Ей, момче, ще взема да разбия прозореца, какво ще кажеш? Ще ме арестуват ли, ако разбия прозореца на родната си къща!

ЕЛЕНА: *(съвсем тихо)* Ще се поразходя навън, Чарли. Полезно е за сърцето ми!

АЛЕКС: При Никола... Бягахме от гимназията, криехме се тук. Дядо ти беше добър човек, момче. Никога не ни издаваше. Черпеше ни с по чаша вино. Казваше, че обича да храни и да пои хората. *(смее се)* Тук слушахме френски шансони. Дали някой още ги слу-

ша, не вярвам...

МОМЧЕ: (*сеица се за Елена*) Госпожо! Имате ли нужда от нещо?

АЛЕКС: Скоро в едно интервю ме попитаха: “Липсва ли ви България?” Липсва ми кръчмата на Никола - отговорих им. Искам да видя родния си град и да изпия една бира в кръчмата на Никола.

МОМЧЕ: Госпожо!

ЕЛЕНА: (*без да се обръща*) На мен ли говорите?!

АЛЕКС: (*на себе си*) А когато си тръгнахме от тук, се целувахме в сенките на дърветата. Правехме любов в сенките на дърветата! Бях забравил тези неща...

МОМЧЕ: (*към Елена*) Изпихте ли си ментовката? Да ви сервирам ли вече кафето?

ЕЛЕНА: (*с гръб към тях, размахва ръка*) Тихо, тихо!

МОМЧЕ: (*излиза иззад бара и отива до Елена*) Добре ли сте, госпожо?

ЕЛЕНА: (*гледа го отчаяна*) Искам...

МОМЧЕ: Какво?

ЕЛЕНА: (*тихо*) Да си вървя...

МОМЧЕ: А бобът с наденички?

АЛЕКС: Боб с наденички!

МОМЧЕ: Правим го по специалната рецепта на дядо, господине. За чужденците си е атракция, направо се влюбват в нашия боб с наденички.

АЛЕКС: И аз искам боб с наденички! Така де, може да се каже, че съм чужденец... в родния си град (*смее се*) Боб с наденички... И това бях забравил!

ЕЛЕНА: (*тихо*) Чарли!

МОМЧЕ: По работа ли сте тук, господине?

АЛЕКС: Имам и малко работа... (*смее се малко пресилено*) Една по-специална работа...

МОМЧЕ: Защо не седнете, господине?

АЛЕКС: Не ми се седи... Влязох тук и за миг ми се стори, че ей сега всичко ще започне отначало. Не че се оплаквам. Видях почти

целия свят. Но знаеш ли, момче! Животът е вкусен. Искаш още и още!

Вътрешната врата на заведението рязко се отваря - влиза
МОМИЧЕТО

МОМИЧЕ: *(към момчето)* Ти защо ми затваряш телефона?

МОМЧЕ: Не точно сега!

МОМИЧЕ: Сигурно си доволен, че няма да си търсиш нова готвачка!

МОМЧЕ: *(с упрек)* Имаме клиенти! Не е възпитано да...

МОМИЧЕ: Аз не съм възпитана, бе Шуше! Кой ти е казал, че съм възпитана! *(взема пощата от масата)*

АЛЕКС: *(усмихнат)* Госпожице, вие сигурно сте Шушона! Приятно ми е да се запознаем!

МОМИЧЕ: *(към Алекс)* Май не сте оттук.

АЛЕКС: Бях от тук.

МОМИЧЕ: А сега откъде сте?

АЛЕКС: Идвам от Америка.

МОМИЧЕ: Америка! Хай! Как е там? *(задържа погледа си на едно писмо)* Пък ние тук учим английски, нали Шуше? Записахме се на курс по английски, за усъвършенстване. *(върти писмото в ръцете си)* Тоест аз се записах. Може някой ден да отида в Америка, *(скрива писмото в джоба си)* А Шушона вика, че тук вече е ноември. Вярно е, че има хора, които обичат да се разхождат по плажа през ноември. Да не сте от тях?

АЛЕКС: *(смее се)* Нямах много време да се разхождам по плажа, госпожице. Не ми оставаше време за плажове.

МОМИЧЕ: Какво се смееете! То си е тъжно да нямаш време за плаж! На мен ми изчезна синята хавлия, иначе умирам да ходя на плаж. Но по време на сезона е такава лудница, въобще не мога да стигна до там! Добре, че сезонът все някога свършва, за да мога и аз да отида на плаж...

МОМЧЕ: Шшшшшт!

МОМИЧЕ: Не ми шъткай, Шуше!

ЕЛЕНА: *(без да се обръща)* Едно кафе! С много захар!

МОМЧЕ: Веднага, госпожо.

АЛЕКС: (*заглежда се в гърба на Елена*) Ти си права, госпожице! Утре ще отида до морето... Ще повървя по плажа... Утре.

МОМИЧЕ: Какво правите в Америка?

АЛЕКС: Лекар съм. Имам частна клиника.

МОМИЧЕ: Лекар! Шушона понякога недочува. Той и недвижда. А вчера му се появи перде на едното око. (*нервно потупва джоба си с писмото*) Катаракта.

АЛЕКС: Замъгляване на очната леща. Неприятно.

МОМИЧЕ: Много неприятно!

МОМЧЕ: Ти май дойде, за да се скараме.

МОМИЧЕ: Знаете ли някакво лекарство срещу замъгляване на очната леща? Офталмоложката Борисова каза - катаракта и това е. Той си пада по Борисова, господине!

МОМЧЕ: Не познавам никаква Борисова!

МОМИЧЕ: Въпреки че ако не ходеше толкова често при нея уж за да си преглежда очите, сега нямаше и да подозира, че е късоглед астигматик с перде на окото. Катаракта. Какъв ужас!

ЕЛЕНА: Не, няма да пия кафе. Нали, Чарли?

АЛЕКС: (*заглежда се в гърба на Елена*) Кой е Чарли?

МОМИЧЕ: (*все по-ядосана*) Кучето ни се казва Чарли. Чарли ли се казваше кучето ни, Шуше? Няколко пъти му сменяхме имената, вече не помня как се казваше!

МОМЧЕ: Престани!

МОМИЧЕ: (*заядливо*) Шегувам се, бе Шуше!

МОМЧЕ: Ние нямаме куче.

МОМИЧЕ: Но ако имахме куче, щяхме да го кръстим Чарли.

АЛЕКС: (*за да спре спора им*) Как е баща ти, момче?

МОМЧЕ: Почина.

МОМИЧЕ: Преди пет години, нали Шуше? Ние с Шушона се запознахме на погребението на баща му. Аз пеех в църковния хор на гробищата. Цели пет години. Как си лети времето!

МОМЧЕ: Какво значение има сега къде сме се запознали!

МОМИЧЕ: К'во бе, Шуше! Винаги половината е тъжно, а другата половина не чак толкова. Нали това ти е философията! То даже понякога е весело! (*сипва си водка в нова чаша*) Весело е например

как ти се опитваш да пазиш традициите на баща си. Защото той е пазил традициите на дядо ти... Сигурно затова искаш да стоим в тази шибан град, докато се пенсионираме.

МОМЧЕ: *(ядосан, към момичето)* Казах ти да престанеш!

МОМИЧЕ: Я не ми викай!

МОМЧЕ: Ще ти олекне ли като се скараме! Ето, караме се, доволна ли си!

МОМИЧЕ: *(избухва)* Докога ще се явявам на интервюта, на които ще ме отхвърлят! Когато стана на петдесет, с по две пердета на двете ми очи, може би най-сетне някой ще ме назначи някъде. Но какво ще виждам тогава - с толкова много пердета по очите ми, всичко ще е съвсем размазано пред очите ми... Аз на петдесет дори няма да виждам снимката на прадыдо ти! *(сочи сватбената снимка)*

МОМЧЕ: *(грабва чашата от ръката ѝ и я изсипва в мивката)*

МОМИЧЕ: *(ядно)* Не ми пипай чашата, Шуше!

АЛЕКС: Значи и баща ти, и дядо ти вече не са между живите...

МОМИЧЕ: *(заядливо)* Бог да ги прости!

АЛЕКС: *(изведнъж)* Знаеш ли, госпожице! Аз със сигурност не пътувах дотук, за да те слушам! *(МОМИЧЕТО изненадана го поглежда)* Да, госпожице! С баща му бяхме приятели!

МОМИЧЕ: Така ли?! Не ви видях на погребението.

АЛЕКС: Казах да млъкнеш, госпожице! До петдесет, докато ви се замрежат очите, можете да свършите чудеса! Боже! Ако аз имах толкова време пред себе си...

ПАУЗА - Мълчат.

АЛЕКС: Тази снимка и преди беше тук... *(гледа сватбената снимка)* Помня, да, това го помня... че и тогава се питах - те наистина ли са преживели живота си така - глава до глава... По-щастливи ли са били? В не толкова глобализиран свят. Ето така - глава до глава... Въпреки че и аз съм щастлив човек...*(отпива от бирата си)*... Но в онова глупаво интервю, беше по случай 60-та ми годишнина... Звъняха ми от един тукашен вестник, имали рубрика за изявени българи... какво са 60 години, като се замислиш!... Питаха ме как се чувствам, с какво се занимавам, аз отговорих "Пътувам". А после във вестника с големи букви написаха: "На 60 години Алекс Сотиров е

пътник”.

ЕЛЕНА рязко се изправя, трескаво облича шлифера си, нахлупва си шапката още по-ниско... Тръгва към вратата...

МОМЧЕ: Госпожо!

ЕЛЕНА: Чадърът ми остана в таксито! А таксито изчезнало! Трябва да го потърся!

МОМЧЕ: Какво такси, госпожо?!

ЕЛЕНА: Нищо, нищо... Казах си - ще взема и шапка, и чадър. Ако си забравя чадъра, ще ми остане шапката. На главата. Ако завали. Ако пък си забравя шапката, имам чадър. При всички случаи, ако завали... Ако не завали, няма проблеми, всичко е наред, ако не завали. Но ако завали...

АЛЕКС: (вгледан в *ЕЛЕНА*) Няма да вали.

ЕЛЕНА: О! Забравих да платя... Малка ментовка.

АЛЕКС: (гледа я внимателно) Навън е слънчево, няма облаци, няма да вали. Защо не махнете шапката от главата си?

ЕЛЕНА: Той какво си позволява? Можеш ли да повярваш на ушите си, Чарли!

АЛЕКС: През цялото време ми напомняте за...

ЕЛЕНА: (бързо го прекъсва) Но изведнъж получих толкова силно главоболие, че щях да си тръгна, без да платя. (рови из чантата си)

МОМЧЕ: Заведението черпи, госпожо!

ЕЛЕНА: Не, не, аз ще си я платя!

МОМЧЕ: Оставете плащането сега! Трябва да се погрижите за себе си! Ще ви чакам следващата събота.

АЛЕКС: Събота?!...

(Осветлението потрепва и се появява силна светлина.)

ЕЛЕНА: (нахлупва шапката си още по-ниско)

АЛЕКС: (навежда се надолу, взира се в лицето на Елена изпод шапката ѝ)

ЕЛЕНА: Имате грешка!

АЛЕКС: Не може да бъде!

ЕЛЕНА: Най-сетне! (вади портмоне от чантата си)

АЛЕКС: Това е чудо! След толкова години!

ЕЛЕНА: *(раздразнена, към младите)* За какво говори той? *(слага пари на бара, към момчето)* Вие сте мило момче! Но смятам... аз смятам, че сметките трябва да се плащат... Рано или късно... Всички си плащаме сметките, нали Чарли? *(Тя тръгва да излиза, но когато минава покрай Алекс, той рязко дръпва шапката от главата ѝ, нервно се смее...)*

АЛЕКС: *(към младите)* Това ако не е смешка! *(към Елена)* Какво, не ме ли позна? Аз съм Алекс!

ПАУЗА - ДВАМАТА СЕ ГЛЕДАТ

АЛЕКС: Върнах се!

ЕЛЕНА *рязко свежда глава и трескаво започва да закопчава крпчетата на шлифера си...*

АЛЕКС: Бутилка шампанско, момче! Трябва да полеем тази неве-роятна среща!

ЕЛЕНА: *(изведнъж)* Чарли-ииии!

ПАУЗА

Осветлението се променя - може би тръгва музика - появява се "НЯКОГА" - това са части от спомените на Елена и Алекс, които ще чуваме... Как ще изглеждат тези спомени е изцяло въпрос на режисьорско решение. Но атмосферата ло някакъв начин трябва да се променя, за да разбираме съвсем ясно, че сме в миналото...

Чуват се гласовете на МЛАДИТЕ ЕЛЕНА И АЛЕКС

МЛАДИЯ АЛЕКС: Елена!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Алекс?

МЛАДИЯ АЛЕКС: Цялата си мокра!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Вали.

МЛАДИЯ АЛЕКС: Значи ще ни върви по вода. Ей, приличаш на врабче!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Малко... малко се чудя защо дойдох...

МЛАДИЯ АЛЕКС: На първа среща всеки малко се чуди!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: И ти ли?

МЛАДИЯ АЛЕКС: Аз слушам сърцето си. И не задавам много

въпроси!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: И какво казва сърцето ти?

МЛАДИЯ АЛЕКС: “Целуни я, целуни я, целуни я...”

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Тук ми харесва.

МЛАДИЯ АЛЕКС: Това ще бъде нашето място, мокро Врабче!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Това е нашето място, Алекс...

СЕГА

МОМИЧЕ: Нямам навика да си пъхам носа в чуждите работи, имам си достатъчно мои неуредени работи, колкото си искаш, но вие очевидно се познавате! *(ние)* И както се познавате, така госпожа Елена не ви познава. Изглежда малко...

МОМЧЕ: *(прекъсва я)* Шуше, що не се качиш горе, а?

ЕЛЕНА: *(тръсва глава, като че ли да отпъди гласовете от спо-мена)* Каквото и да говорим... през ноември може да завали.

АЛЕКС: Не знаех, че си тук. Мислех, че си...

ЕЛЕНА: *(прекъсва го)* Върни ми шапката! *(изкикотва се, опитва се да потуши пристъпа на кикот)*

АЛЕКС: *(развълнуван, към младите, мачка шапката на Елена в ръцете си)* Аз се питах - тя в този град ли е, тя къде е?!

ЕЛЕНА: Искам си шапката!

АЛЕКС *поставя шапката върху главата на Елена, задържа ръцете си върху главата ѝ, гледа я...*

АЛЕКС: Аз... надявах се да те намеря, Елена.

МОМИЧЕ: *(изведнъж към МОМЧЕТО)* Знаеш ли защо те обичам?

МОМЧЕ: Защо ме обичаш?

МОМИЧЕ: Защото си много добър.

МОМЧЕ: След пет години - страхотно откритие!

МОМИЧЕ: Шуше! Имаме... писмо.

МОМЧЕ: Какво писмо?

МОМИЧЕ: *(колебае се)* Май пораженията ме правят лоша... А аз не съм лоша...

МОМЧЕ: Та какво писмо имаме?

МОМИЧЕ: Ще взема да приготвя боба... Има ли наденички?
(*МОМЧЕТО я гледа, чака отговор за писмото...*) Има, естествено.
Пак си се погрижил за всичко. Нали? (*отваря вратата зад бара и
влиза в кухнята - пространството там се осветява и виждаме как
момичето разкъсва плика, вади писмото, чете...*)

АЛЕКС гледа ЕЛЕНА... .

ЕЛЕНА: Не ме зяпай така, Алекс! Втренчил си се в мен, сякаш
съм остаряла!

АЛЕКС: Какво ти става?!

ЕЛЕНА: Да не би пък наистина да съм остаряла?

АЛЕКС: Всичко е наред...

ЕЛЕНА: Кучи син!

АЛЕКС: Да, това е Елена, (*оправя без нужда шапката ѝ,
накланя я на една страна*) Ще те позная навсякъде и по всяко
време!

ЕЛЕНА: Дрън-дрън.

АЛЕКС: Малко сме пораснали, но нравът ни май си е същият.

ЕЛЕНА: Ти... ти какво правиш тук?

АЛЕКС: Разглеждам забележителностите на родния си град.
(*побутва шапката ѝ на другата страна*)

ЕЛЕНА: Така ли?!

АЛЕКС: Най-хубавото, което можеше да ми се случи в родния
ми град, беше да те срещна! (*пак мести настрани шапката*)

ЕЛЕНА: Дръпни си ръцете от шапката ми, Алекс!

АЛЕКС: (*сваля ръцете си от шапката ѝ*) Не те разбирам,
Елена...

ЕЛЕНА: (*мисли, след пауза - маха шапката от главата си*) Е,
добре...

АЛЕКС: Елена?...

ЕЛЕНА: Алекс.

Двамата се гледат.

МОМЧЕ: Защо не седнете, господа? Изберете си маса!

АЛЕКС: А, да... Ще се наложи да резервирам всички маси! Ние
с Елена тази вечер ще направим... дълга сметка. (*смее се*)
Предпочитаме да сме сами! Нали, Елена?

МОМЧЕ: Ще заключа и ще сложа надпис “Затворено”,
господине.

МОМИЧЕ: *(от кухнята, прибира писмото в плика, високо)*
Точно така, напиши бележка: “Имаме мероприятие”.

МОМЧЕ: *(към Елена и Алекс)* Няма да ви безпокоят!

МОМИЧЕ: *(отвътре)* Къде е шибаната наденица! Къде е
шибания боб!

МОМЧЕ: *(през вратата, без да я отваря)* Някой път така ще
те фрасна!

МОМИЧЕ: *(отвътре)* Гледай да не ми избиеш новия зъб! Дето
ми го правиха миналата година!

ЕЛЕНА: Алекс... О, красивите букли... Къде са ти буклите,
момче?

АЛЕКС: *(шеговито)* Изяде ги времето.

ЕЛЕНА: Ам-ам! Така ли ги изяде?

АЛЕКС: *(смее се)* Времето... какъв лакомник!

ЕЛЕНА: Алекс... Много си остарял!

АЛЕКС: Какво стана с шампанското, момче!

МОМЧЕ: Веднага, господине.

АЛЕКС: Да седнем, Елена!

*Сядат на масата. АЛЕКС държи стола на ЕЛЕНА, тя оправя
без нужда фишута си... АЛЕКС сядва срещу нея. Мълчат.*

МОМЧЕТО шумно отваря шампанско.

ЕЛЕНА - рязко се изправя и съблича шлифера си.

АЛЕКС - скача и поема шлифера ѝ.

МОМЧЕ: Шампанското! *(носи го, сипва го)* Наздраве!

АЛЕКС: Да. Благодаря. Е... Наздраве, Елена!

ЕЛЕНА: О! Наздраве!

Двамата отпиват.

АЛЕКС: Да, шампанското е хубаво... *(разглежда бутилката)*
Харесва ли ти?

ЕЛЕНА: Не обичам шампанско.

АЛЕКС: Едно време обичаше.

ЕЛЕНА: Никога. *(изкикотва се)*

АЛЕКС: *(смее се)* Шегуваш се!

ЕЛЕНА: Забравил си. Не пия шампанско.

АЛЕКС: Тогава... да ти поръчам нещо друго. Какво пиеш сега?

ЕЛЕНА: Мога да изпия една чаша шампанско.

АЛЕКС: По-добре да пиеш нещо, което обичаш.

ЕЛЕНА: Все едно е.

АЛЕКС: Не е все едно, Елена. Искам да ни е добре!

ЕЛЕНА: Да не спорим, Алекс! Ще изпия тази чаша шампанско.

АЛЕКС: Защо ще пиеш шампанско, след като не обичаш шампанско?!

ЕЛЕНА: Защото тази вечер реших да пия шампанско!

АЛЕКС: Това са глупости!

ЕЛЕНА: *(нервно развързва фишута си, сваля го от врата си)* Добре, поръчай ми голяма ментовка. Но аз няма да я изпия. Няма да я близна дори. Защото ще пия шампанско!

АЛЕКС: Какво става сега?! Не сме се виждали сума ти години!

ЕЛЕНА: *(прекъсва го)* По-добре от теб знам колко време не сме се виждали!

АЛЕКС: Има ли някакъв алкохол, който наистина обичаш? Който ти е приятно да пиеш! И който да ти поръчам! *(ЕЛЕНА мисли, после вдига чашата с шампанско и я изпива на един дъх.)* Боже!

ПАУЗА - ЕЛЕНА отново внимателно връзва фишута на врата си... От кухнята излиза МОМИЧЕТО - сипва си водка... После пак влиза в кухнята... ЕЛЕНА и АЛЕКС мълчат.

МОМЧЕ: Голяма ментовка, правилно ли чух, госпожо?

ЕЛЕНА: Съвсем правилно. Нали, Чарли?

ПАУЗА - ЕЛЕНА вади огледалцето от чантата си, разглежда фишута си, после внимателно прибира огледалцето обратно...

ЕЛЕНА: Ти как си, Алекс?

АЛЕКС: Добре, благодаря. Аз... да, добре съм.

ПАУЗА - ЕЛЕНА и АЛЕКС мълчат...

МОМЧЕ: *(носи ментовката, слага я пред Елена)* Заповядайте. Наздраве!

АЛЕКС: Аз наистина съм добре. Грижа се за себе си. Спортувам.

ЕЛЕНА: Чудесно. Много хубаво.

ПАУЗА - двамата мълчат и не знаят както да кажат. После изведнъж, едновременно:

АЛЕКС: Знаеш ли, Елена...

ЕЛЕНА: *(заедно с Алекс)* През ноември е малко...

И двамата спират... мълчат.

ЕЛЕНА: *(бърка в чантата си, вади цигара)*

АЛЕКС: Откога пушиш?!

ЕЛЕНА. Не пуша.

АЛЕКС: Аз отказах цигарите.

ЕЛЕНА: И аз. Само така си ги държа...

АЛЕКС: Спрях ги преди година. А трябваше отдавна да ги изхвърля. Но пък пия само при особени поводи. Като сега.

ЕЛЕНА: *(дърпа от незапалената цигара)* Чудесно, чудесно... Лятото продължи твърде дълго. Вече трябваше да е есен. Наистина, сутрин има мъгла, но бързо се вдига и през деня е много топло. Просто невероятно за ноември!

АЛЕКС: Да. Взех си мантото. Мислех, че ще ми трябва, не очаквах, че е толкова топло.

ПАУЗА - не знаят какво да кажат.

АЛЕКС: Наздраве, Елена!

ЕЛЕНА: Наздраве, Алекс! *(не взема чашата си)*

АЛЕКС: *(изпива чашата си наведнъж)* Още малко?

ЕЛЕНА: Аз си имам.

АЛЕКС: Ментовката ли ще пиеш?

ЕЛЕНА: Да.

АЛЕКС: Как е Павел?

ЕЛЕНА: О! Павел.

АЛЕКС: Още ли живее в онази къща с кривите прозорци?

ЕЛЕНА: Павел се премести.

АЛЕКС: Сигурно кривите прозорци на къщата му съвсем са се разкривили, а? Затова ли се премести?

ЕЛЕНА: Ам-ам!

АЛЕКС: Какво?

ЕЛЕНА: *(кикоти се)* Ей така ни поизяде времето - ам!

АЛЕКС: *(смее се)* Ам-ам, така ли стана?

ЕЛЕНА: Ам! Поглъщаше ни на части.

АЛЕКС: *(смее се, премляква с устни)* Колко бяхме вкусни!

ЕЛЕНА: *(смее се)* Как му се услади на времето носът ми!

АЛЕКС: И дясната ми пета!

ЕЛЕНА: И розовите ми бузи!

АЛЕКС: И черният ми перчем!

ЕЛЕНА: Ам! Хам!

АЛЕКС: И черния ми дроб, и жлъчката, и стомахът ми.

ЕЛЕНА: Времето най-напред погълна сърцето ми. Ей такава паст разтвори - ааааам!

(Двамата се смеят. Изведнъж вдига чашата шампанско и я изпива.)

КРАТКА ПАУЗА

АЛЕКС: Мислех за теб, Елена... Чудех се къде си. Ако си в този град... Питам се възможно ли е да тръгна из този град, да те видя някъде по улиците сред много хора и да не те позная. Възможно ли е ти да минеш покрай мен в този град и да не ме познаеш. Искан да се срещнем! Искан да си побъбрим! Защото... *(спира)* Всъщност мислех, че си в София.

ЕЛЕНА: Не съм в София.

АЛЕКС: Дори мислех, че си по световните сцени!

ЕЛЕНА: Тук съм, Алекс. В този град.

АЛЕКС: Кога се върна?

ЕЛЕНА: Преди... известно време.

АЛЕКС: Когато... тогава, когато с теб...

ЕЛЕНА: О! Трябва да си измия ръцете! *(става и тръгва към тоалетната)*.

АЛЕКС: *(към бара, на МОМЧЕТО)* Това е Елена. *(МОМЧЕТО го гледа.)* Учихме в една гимназия. После заминахме за София... Аз следвах медицина, а тя беше в Консерваторията. Да, това е Елена... Ние с нея... можехме да празнуваме!

МОМЧЕТО - гледа го, после се обръща и отваря вратата зад бара - осветява се пространството там...

МОМИЧЕ: *(седи върху кухненската маса, поклаща крака...)*

МОМЧЕ: Здравсти. (*влиза в кухнята*)

МОМИЧЕ: Здравей.

Двамата стоят известно време, гледат се...

МОМИЧЕ: Извинявай! (*МОМЧЕТО отива до нея, тя слиза от масата - прегръщат се и замират в прегръдката. След пауза.*)

Веднага ме целуни!

Целуват се.

МОМИЧЕ: Нека да правим любов!

МОМЧЕ: (*разкопчава блузата ѝ*) Веднага...

ЗАТЪМНЕНИЕ...

Появява се осветлението от "НЯКОГА" и силуетът на АЛЕКС на масата в заведението. В тъмното ЕЛЕНА излиза от тоалетната, върви към масата...

Чуваме гласовете на МЛАДИТЕ ЕЛЕНА и АЛЕКС.

Звучи смехът на МЛАДАТА ЕЛЕНА...

МЛАДИЯ АЛЕКС: Ти щастлива ли си, Врабче?

МЛАДАТА ЕЛЕНА: С теб - да.

МЛАДИЯ АЛЕКС: Тогава тръгни с мен!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Къде?

МЛАДИЯ АЛЕКС: Където и да е?

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Татко ще ме убие.

МЛАДИЯ АЛЕКС: А ако отидем далеч?

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Какъв е смисълът?

МЛАДИЯ АЛЕКС: Смисълът е в пътуването.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Кажу го, Алекс!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Кое?

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Онова за щъркелите!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Цялото поле беше в щъркели.

МЛАДАТА ЕЛЕНА се смее.

МЛАДИЯ АЛЕКС: Цялото поле беше в щъркели.

Кънти смехът на МЛАДАТА ЕЛЕНА.

МЛАДИЯ АЛЕКС: Цялото поле беше в щъркели. Цялото поле беше в щъркели...

СЕГА:

(ЕЛЕНА вече е дошла до масата, изкикотва се като че ли на спомена/

АЛЕКС: Нещо се е променило в смеха ти, Елена.

ЕЛЕНА: *(сяда)* Така ли?

АЛЕКС: Как пееше заедно с Едит Пиаф върху масите, помниш ли?

ЕЛЕНА: Измих си ръцете.

АЛЕКС: Аз те дърпах долу, за да не надничат други мъже под полата ти.

ЕЛЕНА: Може да не искам нищо да си спомням, Алекс! Защо си сигурен, че искам да си спомням каквото и да е.

АЛЕКС: Защото... *(спира)*

ЕЛЕНА: О! Веднъж ти така ме дръпна за роклята, че залитнах и си навехнах глезена. После цял месец не можех да вървя. Кракът ми отече. И ме болеше.

АЛЕКС: *(смее се)* Не е вярно, изкривяваш историята!

ЕЛЕНА: Сега се сещам, че в гардероба ми още има рокли от онова време - с пораздърпани от дърпане шевове...

АЛЕКС: Значи ти...

ЕЛЕНА: *(прекъсва го)* Ти беше ревнив глупак, Алекс, и аз си съсипах глезена заради теб.

АЛЕКС: Значи ти ме помниш?

ЕЛЕНА: *(след пауза)* Винаги, когато времето се разваля, си спомням за теб. Тогава глезенът така ме върти, че няма как да те забравя.

АЛЕКС: Пееш ли?

ЕЛЕНА: Ще изпия и тази чаша шампанско. *(Пие)*

АЛЕКС: С какво се занимаваш?

ЕЛЕНА: С какво ли не. Как е в Америка?

АЛЕКС: Много работа. Многооого работа.

ЕЛЕНА: Още ли работиш?

АЛЕКС: Имам частна клиника. Голяма и известна клиника. Натрупах много пари.

ЕЛЕНА: Странно, никога не чух нищо за теб?!

АЛЕКС: Сега съм богат, Елена. Имам достатъчно пари, за да не

знам какво да ги правя!

ЕЛЕНА: *(спокойно, през усмивка)* Ами заври си ги отзад, Алекс!

АЛЕКС: *(смее се)* Да си ги завра отзад, така ли?!

ЕЛЕНА: Точно така.

АЛЕКС: Елена... Все пак парите са това което прави живота удобен и поносим, скъпа Елена.

ЕЛЕНА: *(иронично)* Скъпи Алекс... Щом имаш толкова много пари, ще взема да изпия и едно кафе. С много захар. Захарта е полезна. Помага да забравиш. По-бързо развиваш склероза и все по-бързо забравяш. А има толкова неща за забравяне, нали Алекс? *(изведнъж, високо)* Какво стана с кафето ми! Поръчах го преди няколко години!

ПАУЗА - от бара няма отговор...

АЛЕКС: *(към бара, за младите)* Какво знаят те... Нямам представа какво беше...

ЕЛЕНА: Какво беше, Алекс?

АЛЕКС: Бяхме млади, бяхме дисиденти, тайно слушахме Бийтълс. А сега те дори не са чували за чешките събития!

ЕЛЕНА: Защо трябва да са чували точно пък за чешките събития!

АЛЕКС: *(усмихва се)* Защото нямаше български събития. Имаше чешки, унгарски, полски, но не и български! Тук събитията са все наоколо. Някой друг прави събитията, ние само гледаме и въздишаме - как ще станем на петдесет с очна катаракта! Как на петдесет ще виждаме света като през размазан бинокъл! Светът се преобърна, смениха се системи, идеологии, паднаха стени, граници. Само вечното хленчене тук си е същото!

ЕЛЕНА: Изпий и ментовката, Алекс. Ще спреш да говориш глупости!

АЛЕКС: Глупости ли говоря?!

ЕЛЕНА: Говориш като че ли си отгук. Като че ли си бил тук.

АЛЕКС: През всичките години се интересувах какво се случва тук. Четях вестници, разговарях с много българи - често ме търсят за помощ в клиниката. Може да се каже, че знам повече от...

ЕЛЕНА: *(изведнъж)* О! Да му се не знае!

АЛЕКС - *гледа я.*

ЕЛЕНА: *(внимателно протяга ръка към ревера на сакото му, тихо)* Буболечка... *(после изведнъж залепва показалеца си на носа му)* Бип!

АЛЕКС: *(гледа я, усмихва се)*

ЕЛЕНА: *(тихо)* Би-бииип...

АЛЕКС: *(хваща ръката ѝ, задържа я в своята)* Чешките събития не бяха глупости.

ПАУЗА - *ръката на Елена в ръката на Алекс...*

АЛЕКС: *(държи ръката ѝ)* Това беше история, която бързо забравихме! Всичко, което тогава ни се виждаше невъзможно, сега е възможно. Но ако хората нямат памет за това, което беше... Защо беше всичко, ако нямаме памет и ако...

ЕЛЕНА: Заври си и чешките събития отзад, Алекс! *(ПАУЗА)*

ЕЛЕНА: Алекс е възмутен! *(изтегля ръката си от неговата)*

АЛЕКС: Ти не чуваш какво ти говоря!

ЕЛЕНА: Алекс е свикнал да го гледат в устата! Когато говори. Той е велик! Има частна клиника! В Америка!

АЛЕКС: Да, аз имам клиника. В Америка.

ЕЛЕНА: И какво от това!

АЛЕКС: Защо се държиш така?!

ЕЛЕНА: Не съм те канила на среща, Алекс!

АЛЕКС: Искаш ли да ми кажеш нещо, Елена?

ЕЛЕНА: О! Много неща, Алекс...

ПАУЗА

АЛЕКС: Да пием тогава.

ЕЛЕНА: Павел беше най-добрият ти приятел!

АЛЕКС: Това ли искаше да ми кажеш?

ЕЛЕНА: В България имаше важни събития!

АЛЕКС: Нима?!

ЕЛЕНА: Но какво общо имаш ти с България!

АЛЕКС: Виж ти...

ЕЛЕНА: Не вярвам, че си тук само за да разгледаш забележителностите на родния си град!

АЛЕКС: Този град е толкова мой, колкото и твой, Елена.

ЕЛЕНА: Ти никога не правиш нищо без причина!

АЛЕКС: Нали не смяташ, че трябваше да ти поискам разрешение, за да се върна в родния си град?

ЕЛЕНА: Светът наистина се промени. Но не стана по-добър. Както хората не стават по-добри с годините. Стават по-лоши. Много по-разочаровани. Какво да му приди-ряме на света! Щом хората...

АЛЕКС: Аз не съм разочарован.

ЕЛЕНА: Така ли?

АЛЕКС: Аз реализирах мечтите си, Елена.

ЕЛЕНА: А срещна ли по-добър приятел от Павел?

АЛЕКС: Не... Но...

ЕЛЕНА: Павел - твоят най-добър приятел, свири в подлеза до гимназията, в която ние тримата учехме! Павел - изключителният цигулар! Той умира от глад! Пускат стотинки в краката му. В картонена кутия! Знаеш ли защо! Защото и преди, и сега скапаният свят няма нужда от цигулари! *(развързва фишута си, бута го в чантата си)*

АЛЕКС: Това е... катастрофа. Но нали не смяташ, че аз съм я причинил?

ЕЛЕНА: Музикантската пенсия на най-добрия ти приятел не стига за хляб и мляко! Не, Алекс, не ти си причината за това. Просто времето е такова... Практично, лесно, бързо, удобно - идеалите на днешния свят! Да се наядем, да спечелим пари, да заминем за Америка, да натъпчем целия свят в търбусите си! На кого са му притрябвали цигулките! Всички цигулки да се разсъхнат, да мухлясат, да плесенясат! А музикантите - в подлезите! И от там - по-бързо в гробищата! Гробищата така се претъпкаха с музиканти! Че скоро откриха нов парцел! Разчистиха го и го показаха по телевизията - там щели да погребват само хора на изкуството! Каква чест! Дълбок поклон пред този парцел! Хората на изкуството най-после си намериха място под слънцето... в гробищата!

ПАУЗА

ЕЛЕНА: Разбира се, ти и за това не си виновен, Алекс! Ти за нищо не си виновен! Само се питам... какво е успехът... На каква

цена! Струва ли си!

ПАУЗА

ЕЛЕНА: *(измъква фишето от чантата си, връзва го бавно на врата си)* Павел имаше избор... Изборът между два подлеза. Този до гарата или този до нашата гимна-зия... Мислех, че ще скочи от някой покрив, вместо да слезе по стълбите на подлеза! Треперех за него. Но Павел не се самоуби. Просто избра да е по-близо до гимназията... Да, Павел оживя, докато слизаше по стълбите на подлеза... Не мога да не се запитам чий успех е по-значим... Не, не мога... да не се запитам...

АЛЕКС: *(става, отива към бара, разглежда бутилките)* Не виждам шампанско...

ПАУЗА - АЛЕКС взема бутилка вино, отваря я на бара...

АЛЕКС: *(докато отваря бутилката)* Помниш ли как Консерваторията консервираше домати?

ЕЛЕНА - мълчи.

АЛЕКС: *(взема чаши от бара, носи ги на масата)* На онази студентска бригада... Аз дойдох да ви видя. В някакво село. Кое село беше?

ЕЛЕНА - мълчи.

АЛЕКС: *(сипва вино в чашиите)* Затваряхте домати в буркани. Ти и Павел. Момичето, което покриваше четири октави, с музикалния и толкова красив глас, и ... Павел. Кой е подозирал... подлеза... Боже!... Та за него пишеха такива рецензии... Голямата надежда на българския музикален небосклон... Павел...

ЕЛЕНА: *(нервно)* Успокой се, Чарли!

АЛЕКС: *(гледа я)* Все пак... да прием за теб, Елена...

ЕЛЕНА: *(рязко вдига чашата и я изпива)*

АЛЕКС: *(гледа я)* Цял ден пътувах до там на стоп, пристигнах пращен и каталясал и така се напихме! Какви съм ги вършил, а! Цял ден на стоп! Павел беше влюбен в теб.

ЕЛЕНА: Чушки.

АЛЕКС: Какви чушки?!

ЕЛЕНА: Пълнехме бурканите с чушки.

АЛЕКС: Не, с домати ги пълнехте!

ЕЛЕНА: Консервирахме печени чушки, Алекс. А Павел чупеше бурканите, вадеше чушките, късаше ги на тънки ивички и правеше от тях фигурки. По цял ден рисуваше овце, змейове, слънца, облаци, голи жени и носа на командира на бригадата, *(изкикотва се)* Имаше ей такъв нос!

АЛЕКС: И пишеше по земята: “Елена”. С ивичките печени чушки. Мисля, че бяха домати.

ЕЛЕНА: Чушки бяха.

АЛЕКС: Имаш ли семейство?

ЕЛЕНА: Разбира се... Да. *(притиска гърлото си...)*

АЛЕКС: Вечерта, когато пристигнах., пихме водка - “Столичная”, лазихме на четири крака. Редувахме се да те носим на конче. А ти крещеше: “Вали сняг! Вали сняг! Валиииии!”

ЕЛЕНА: Когато съм пияна, ми се струва, че вали сняг. Усещам как мокри снежинки падат във врата ми.

АЛЕКС: После ви наказаха - теб и Павел. За хулиганство или нещо такова.

ЕЛЕНА: А след това наистина заваля сняг.

АЛЕКС: Да. Заваля. През зимата.

ЕЛЕНА: О! Тогава заваля преди зимата. През тази година имаше силен снеговалеж, имаше студове и премръзвания, имаше жертви. Случи се преди зимата... *(след пауза)* Както и да е... Изпихме водката, после изпихме и бутилка коняк. “Слънчев бряг”. А Павел се разплака и каза, че животът е твърде хубав, за да го понесе.

АЛЕКС: Защото вече беше мъртво пиян. Ти имаше снеговалеж във врата, а той плачеше. И двамата не носехте алкохол!

ЕЛЕНА: И защото животът беше хубав. Тогава.

ПАУЗА

АЛЕКС: *(вдига чашата си и я изпива наведнъж, след пауза)* Винаги съм понасял добре живота. Да... Така и не разбрах - тогава случи ли се нещо между вас?

ЕЛЕНА: Случиха се много неща, Алекс. Женен ли си?

АЛЕКС: Да. Женен съм.

ЕЛЕНА: Как изглежда жена ти?

АЛЕКС: Бивша манекенка.

ЕЛЕНА: Затова ли замина за Америка?! И тук можеше да се ожениш за бивша манекенка!

АЛЕКС: Можех.

ЕЛЕНА: По Дунава ли го направи, Алекс?

АЛЕКС: Не, не се ожених за бивша манекенка по Дунава. Направихме го в църква.

ЕЛЕНА: Хвърли се в Дунава и заплува, така ли го направи?

АЛЕКС: Точно така.

ЕЛЕНА: Много ли се измокри, Алекс? Когато се бухна в Дунава?

АЛЕКС: Целият.

ЕЛЕНА: Какво си помисли, Алекс? Когато тялото ти пореше Дунава, тогава... по чешките съби-тия... ти какво си помисли?

АЛЕКС: Молах се да не объркам шлеповете. Само да не се кача на руски шлеп! Вместо на немски. Щеше да ми изскочи сърцето! Ако ме хванат, може и да не съм сред живите!

ЕЛЕНА: Това ли си мислеше?

АЛЕКС: Нещо такова.

ЕЛЕНА: Знаеш ли, Алекс... Трябваше да се върнеш тук. Поне за погребението на майка си.

ПАУЗА

ЕЛЕНА: Аз и Павел погребяхме майка ти. И мисля, че ти трябваше да си тук. За да затвориш очите на майка си... Трябваше... Алекс.

АЛЕКС: Момче!

Осветява се кухнята.

МОМИЧЕ: *(седи върху масата, кръстосала крака по турски)*
А той к'во?

МОМИЧЕ: *(облича блузата си)* Той вика: "Няма да дишаш, чу ли!"

МОМИЧЕ: Що да не диша?

МОМИЧЕ: За да не чуят съседите. Съседите им се оказаха терористи. Но те това чак сега го разбират. До вчера нищо не знаеха и дето има една дума - кафето си заедно пиеха.

МОМИЧЕ: С терористите?

МОМЧЕ: Даже жената се чукаше със съседа и сега като разбра, че е терорист, припадна. Затова мъжът я свестява, мъжът играе Харисън Форд и тя отваря очи и Харисън Форд ѝ вика: “Не дишай!...”

МОМИЧЕ: Шуше!

МОМЧЕ: Не ти ли е интересно?

МОМИЧЕ: Така ли ще си прекараме живота?

МОМЧЕ: Какво му е на живота ни?

МОМИЧЕ: Чак докато се пенсионираме ли ще готвим, сервираме и отсервираме? Чак дотогава ли ще гледаме тъпи филми?

МОМЧЕ: Ти не ги гледаш, бе Шуше? Ти щом пусна филма и заспиваш!

МОМИЧЕ: Понякога имам лоши предчувствия...

МОМЧЕ: *(заравя ръце в косите ѝ)* Много си хубава, Шушон!

МОМИЧЕ: I am beautiful.

МОМЧЕ: Особено след секс.

МОМИЧЕ: I am alive... Жива съм...

МОМЧЕ - обръща се и влиза в заведението...

МОМИЧЕТО в кухнята скача от масата, смъква покривката и тръгва нагоре по вътрешната стълба...

АЛЕКС: *(крещи)* Какво става с боба с наденички!

МОМЧЕ: Готов е, господине.

ЕЛЕНА: *(кротко)* Аз не искам!

АЛЕКС: *(крещи)* Не искаш боб с наденички?

ЕЛЕНА: *(кротко)* Не съм гладна.

АЛЕКС: Аз пък те моля да опитаме боба с наденички.

ЕЛЕНА: Не.

АЛЕКС: Доколкото си спомням, навремето се карахме достатъчно. Не е ли време да престанем, а?

ЕЛЕНА: Няма да ям боб с наденички.

МОМИЧЕТО горе пуска покривката върху леглото, взема телефона, набира номер...

АЛЕКС: Бобът с наденички беше част от това място. Това беше любимото ни ястие!

ЕЛЕНА: Ядохме боб с наденички, защото беше най-евтиното нещо в менюто.

АЛЕКС: *(крещи)* Ти какво искаш да кажеш сега - че аз ти предлагам боб с наденички, защото е евтин. Ти чуваш ли се какво говориш!

ЕЛЕНА: *(кратко)* Да съм казвала, че ми предлагаш боб с наденички, защото е евтин!

АЛЕКС: Не те разбирам, Елена!

ЕЛЕНА: Не, ти мен да си ме чул да казвам: “Няма да ям боб с наденички, защото е евтин!”

АЛЕКС: *(нервно)* Изнервена си!

ЕЛЕНА: Каква връзка има нервната ми система с това, че не искам боб с наденички!

АЛЕКС: Това тук беше нашето място!

Телефонът на бара звъни.

ЕЛЕНА: Единственото, което казах, беше, че няма да ям боб с наденички! Аз не казах, че е евтин!

АЛЕКС: Моето и твоето място, Елена! Това тук беше нашият боб с наденички! Всяка събота...

ЕЛЕНА: О! Събота! Най-добре е никой повече да не споменава отворотелния боб с наденички! Защото не искам дори да ми мирише на боб с наденички!

АЛЕКС: *(ядосан)* Всяка събота се събирахме тук, за да слушаме френски шансони! После, когато заминахме да следваме в София, това място ни липсваше! Затова всяка събота през ваканциите или не, но всяка събота, щом имахме пари за път, ние хуквахме насам! Но ти не яж боб с наденички! В никакъв случай! За нищо на света!

МОМЧЕ: *(вдига телефона)* Да?

МОМИЧЕ: Ако бяхме затворили, Шуше, сега нямаше да се занимаваме с луди дъртофелници! *(затваря телефона)*

МОМЧЕ: *(блъска слушалката върху апарата, към Елена и Алекс)* Последно, господа! Боб с наденички или не?

Мълчат.

МОМЧЕ: Пилешкото е съвсем прясно. Известни сме и с

платата си асортти - различни сирена с подправки, които са наш патент. Имаме и специалистет, който...

Телефонът звъни.

МОМЧЕ: *(раздразнен)* Какво!

МОМИЧЕ: Шуше, имам пъпка!

МОМЧЕ: Добре.

МОМИЧЕ: Само се обаждам да те питам - ами ако цялата пъпчасам? Пак ли ще ме харесваш?

МОМЧЕ: Ти си ненормална!

МОМИЧЕ: *(изсмива се)* Нямам пъпка, бе Шуше! Будалкам те. Опитвам се да те развеселя! Но... ох, трябва да ти кажа нещо!

МОМЧЕ: Нещо много почвам да се вкисвам днес!

МОМИЧЕ: Не знам как да ти го кажа!

МОМЧЕ: Както решиш. Само не пери пак, става ли?

МОМИЧЕ: *(поглежда покривката върху леглото)* Ами...

МОМЧЕ: Достатъчно! *(затваря телефона)* Е, ще вечеряте ли?

АЛЕКС: Ще вечеряме. Едно силно кафе с много захар. За Елена, *(грабва менюто, разтваря го)* А за мен боб с наденички. Наденичките по-късно. Омлет с гъби. Бутилка вермут. Крем карамел. Татарско кюфте... Палачинки с мед и орехи и... яхния по панагюрски! *(затваря менюто)*

МОМЧЕ: *(на себе си)* Странни поръчки... *(приготвя кафето)*

МОМИЧЕТО горе отваря чекмеджета, шкафове - вади от там чисти дрехи, стоварва ги върху леглото. Докато трае следващия диалог на ЕЛЕНА и АЛЕКС, *МОМИЧЕТО* събира купа пране, отваря пералня, тъпче дрехите вътре...

АЛЕКС: Ти обвиняваш ли ме?!

ЕЛЕНА: Не знаехме нищо за теб, нямахме представа къде си. Павел направи невъзможното да се свърже с теб! Накрая намери жена ти. Каза й: "Майка му умря. Кажете му да се върне!" Жена ти каза ли ти да се върнеш тук?

АЛЕКС: Да, Елена, Жена ми ми каза да се върна тук.

ЕЛЕНА: Тя красива ли е?

АЛЕКС: Сега пък какво...

ЕЛЕНА: Тя обичаше ли те колкото мен?

АЛЕКС: Ожених се късно. Любовта не беше най-важното.
Исках деца.

ЕЛЕНА: Тя роди ли ти деца?

АЛЕКС: Не.

ЕЛЕНА: Тя готви ли вкусно?

АЛЕКС: Усъвършенства българската кухня. Аз я научих.

ЕЛЕНА: Тя... как прави любов?

АЛЕКС: Недей, Елена!

ЕЛЕНА: За какво си говорите с нея? Ти и тя - как вечеряте, как пиете вино, как се смеете, как се събуждате, как посрещате гости, как...

АЛЕКС: *(кратко)* Престани!

ЕЛЕНА: Не ми казвай какво да правя, Алекс! Ако искам ще престана, ако искам - няма да престана! Тя как се казва?

АЛЕКС: Мириъм.

ЕЛЕНА: Мириъм... *(след пауза)* Както и да е...

АЛЕКС: Нещо се е случило с теб...

ЕЛЕНА: Така ли?

АЛЕКС: Нещо лошо се е появило в теб...

ЕЛЕНА: *(прекъсва го)* Защо си тук, Алекс? Щом животът ти е поносим. Щом не си разочарован... Защо си тук?

АЛЕКС: Май си станала заядлива и зла жена.

ЕЛЕНА: Не можеш да ме нараниш!

АЛЕКС: Какво стана с мечтите ти, Елена? Пипна ли ги?

ЕЛЕНА: Не се тревожи, Чарли, той няма да ме нарани!

АЛЕКС: Чарли?!... *(оглежда се)* Къде си, Чарли? Под масата ли си? Покажи се най-сетне, Чарли!

ЕЛЕНА: Остави Чарли на мира!

АЛЕКС: От теб нищо ли не излезе, Елена?

ЕЛЕНА: О! Не настъпвайте Алекс, той може да хапе!

АЛЕКС: Аз успях. Постигнах всичко, всичко, всичко!

ЕЛЕНА: *(крещи)* Тогава какво още си дошъл да искаш!

АЛЕКС: *(категорично)* Не съм виновен за нищо! Направих само това, което трябваше да направя!

ЕЛЕНА: Избяга! Във време, когато това се наказваше. Наказаха

нас. Викаха ни в милицията. Разпитваха ни. Изписахме кофи с мастило. Заплашваха ни. Уволниха татко. Провалиха кариерата му. Върнаха го на най-ниското стъпало. Искаха от майка ти да се откаже от теб. “Невъзвръщенец” - имаше такава дума, Алекс, и ти добре я знаеше.

АЛЕКС: Нямам вина!

ЕЛЕНА: Ти знаеше какво ще ни причиниш! Такива бяха времената. О! Имаше български събития, Алекс! Ние тук, близките ти, ги преживяхме. Ти се покатери върху немския шлеп и изчезна, а ние тук...

АЛЕКС: Това беше моят живот! Не на родителите ми, дори не на теб!

ЕЛЕНА: Кучи син!

АЛЕКС: Какво ме чакаше в онази система! С баща портиер и майка чистачка! Три години разпределение в някое село - не! Това не влизаше в плановете ми! Да лекувам селяни в цървули - не!

ЕЛЕНА: Ти замина, без да ми кажеш! Просто изчезна!

АЛЕКС: Ти имаше хубав дом, баща кмет, пари, вила, кола. Какво имах аз? Моите родители чистеха стълбището на такива като твоите родители! Да, моят и твоят талант бяха по равно. Дори не знам дали в медицината покривах четири октави, едва ли! Твоят талант беше дори повече от моя... А какво стана с теб?

ЕЛЕНА: Кучи син! Лъжец! Кучи син! Кучи син!

АЛЕКС: Защо си се отказала? Защо не пееш?

ЕЛЕНА: Мислел за мен! Та ти не знаеше дали съм жива! (*рови из чантата, вади червило, ръцете ѝ треперят*)

АЛЕКС: Всички ти предричаха блясково бъдеще! Какво направи с бъдещето си, Елена?

ЕЛЕНА: Няма да пия повече!

АЛЕКС: Какво се е случило с теб, Елена?

ЕЛЕНА черви устните си с трепереща ръка.

АЛЕКС: Това място тук, това гробище на таланти! И теб ли те провали?

ЕЛЕНА: Бий, Алекс. Удряй още.

АЛЕКС: Само не ме обвинявай, разбра ли, Елена! Ако тогава

ти бях казал, баща ти - кметът, щеше да ме спре! Не съм виновен за това, че послушах сърцето си! Не съм виновен за това, че имах размах! И нужда от пространство! И нужда от свобода! От много свобода!

ЕЛЕНА: Искам да си вървя!

АЛЕКС: Вечното чувство за вина! Това неизтребимо славянско чувство! Този двигател на самоунищожението тук - чувството за вина! Тук трябва да си виновен!

ЕЛЕНА: Славянско или не - това тук е моят въздух. Понякога дишам трудно, но поне дишам собствения си въздух!

АЛЕКС: Въздухът на мизерията. На поражението.

ЕЛЕНА: Добре, Алекс.

АЛЕКС: На разложението. На краха. На загубата на идеали.

ЕЛЕНА: Свърши ли, Алекс?

АЛЕКС: На престъпността. На мръсните пари. На корупцията. На абсолютното беззаконие.

ЕЛЕНА: И въздухът на приятелството. И на още много други неща.

АЛЕКС: Истината е, че ако бях останал тук, щях да се превърна в провинциален доктор със склонност към алкохолизъм и пълнеене...

ЕЛЕНА: Достатъчно, Алекс!

АЛЕКС: Аз съзнавах способностите си, потенциала си! Заминах и работих къртовски! Труд и концентрация - това беше животът ми там! Не беше лесно! Никой нищо не ми подари! Аз го постигнах с труд и концентрация... Нима това е престъпление! Времето доказва, че не съм сбъркал. Сега имам пари. Слава. Любима професия. Красива къща. Аз съм лекар от световна величина! Днес аз съм светило!

ЕЛЕНА: Аз, аз, аз, аз, аз, аз... *(бавно прибира червилото в чантата си)*

АЛЕКС: Това, което тогава направих... Не знам дали беше справедливо... Но беше правилно.

ЕЛЕНА: Съвсем сбъркахме с тази среща, нали Чарли?

Осветлението се променя - “НЯКОГА”.

Рязък звънец на входната врата.

Гласовете на МЛАДИТЕ ЕЛЕНА и АЛЕКС

МЛАДИЯ АЛЕКС: Семейство Георгиеви?

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Имате грешка!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Не са платили за чистачката.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Казах ви - нещо бъркате!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Добре де, знам, че не сте Георгиеви.

Нарочно сгреших. Видях ви вчера като се нанасяхте.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: И какво от това?

МЛАДИЯ АЛЕКС: Смятам да се ожения за вас.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: За мен?!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Точно така. Дървото пред входа е ясен.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Моля?!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Вчера го разглеждаше и се чудеше какво е.

Ясен е.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Кое?

МЛАДИЯ АЛЕКС: Дървото. Би-бииип!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Ти какво правиш, бе! Махни си показалеца от носа ми!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Пръстът ми залепна, пръстът ми залепна, пръстът ми залепна! Може да се отлепи само с магия! Магическите думи са: “Да, Алекс, ще пия чай с теб”.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Не пия чай.

МЛАДИЯ АЛЕКС: Още по-добре. Значи довечера ще пием вино. Ще те чакам на Приморска 8. Там има едно смахнато място. Събират се художници, музиканти - весело е. Кажу “Ще дойда”

МЛАДАТА ЕЛЕНА: *(усмихва се)* Ти си луд!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Кажу го.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: *(през смях)* Ще дойда.

СЕГА

МОМИЧЕ - седи клекнала пред пералнята, гледа я как се върти. После се изправя и бавно слиза по стълбата надолу...

МОМЧЕТО взема кърпа и бърше бар-плота...

ЕЛЕНА седи с изправен гръб на масата и пръстът ѝ си играе с някаква трошичка по покривката...

АЛЕКС върви напред-назад из заведението.

Тишина...

МОМИЧЕ - повдига капака на тенджерата, бръква с пръст вътре и го облизва.

АЛЕКС: (повече на себе си) Не, ние няма да ядем боб с наденички...

МОМИЧЕ: (отваря вътрешната врата, влиза) Като че ли някой звъня преди малко... (ближе пръста си)

МОМЧЕ: Счуло ти се е.

МОМИЧЕ: Сега тоя боб с наденички к'во да го правя! (сипва си водка)

АЛЕКС: (на себе си) Ние няма да го ядем.

МОМЧЕ: Няма да го ядат. Имат си проблеми.

МОМИЧЕ: И аз си имам проблем - половин тенджера боб с наденички! Така си спомнях за него, че реших че няма да им стигне! Аз ли да го ям сега? Точно пък боб с наденички ще ям! (ние) Ще го дам на Чарли.

МОМЧЕ: Дай го на Чарли.

МОМИЧЕ: Чарли не яде наденички.

МОМЧЕ: Чарли не яде и боб.

МОМИЧЕ: Боб яде. Но наденички - не.

МОМЧЕ: Чарли не обича боб. А когато му давам наденички, ги яде.

МОМИЧЕ: Обратното е.

МОМЧЕ: Добре, не му давай нито боб, нито наденички!

МОМИЧЕ: Защо, бобът ще му го дам.

МОМЧЕ: (поглежда я, после измъква чашата от ръката ѝ и я изсипва в мивката. Тихо, едно на момичето.) Дойдоха тук, затвориха ми заведението! Нищо не поръчват! Или поръчват глупости! Да им имам дългата сметка!

ЕЛЕНА: Може ли една филия хляб?

МОМЧЕ: Хляб ли ще вечеряте!

ЕЛЕНА: Нищо ми няма! Само стомахът ми... (отива до бара,

подават ѝ филия хляб) Благодаря.

ПАУЗА - Елена яде хляба...

ЕЛЕНА: Когато стомахът започва да ме боли... трябва да ям хляб. Така минава.

МОМИЧЕ: Чувала съм, че за язва се ядат живи охлюви. Съвсем живи и сурови. Не се варят, ако се сварят, вече няма да са наистина живи.

МОМЧЕ: Шшшшт!

МОМИЧЕ: *(избухва)* Престани да ми шъткаш, Шуше! Защо да не ѝ кажа на жената за охлювите! Не виждаш ли, че има язва! *(към Елена)* Лелята на мама така си излекува язвата. Ядеше по два охлюва сутрин, обед и вечер. Въпреки че тя не ѝ е точно истинска леля, защото дядо ми, бащата на мама никога не е имал сестра. Но мама я наричаше “леля”. След като изяде охлювите обаче, леля ѝ умря. Но не от язва. Охлювите напълно излекуваха язвата ѝ. Умря от нещо друго, не помня точно какво. И мама остана без леля. Какъв ужас! *(към момчето, хвърля писмото на бара)* Изобщо не знам как да ти го кажа! Както и да ти го кажа... Представям си какво ще стане като ти кажа! Но това писмо е за теб! Само това мога да ти кажа!

МОМЧЕ: Не чакам писма.

МОМИЧЕ: Не чакаш. Обаче... Спечелил си зелена карта!

МОМЧЕ: Моля?!

МОМИЧЕ: *(притеснена)* К’во толкова, бе Шуше! Можеш да я ползваш, можеш и да не я ползваш!

МОМЧЕ: *(гледа я)* Никога не съм попълвал документи за зелена карта!

МОМИЧЕ: Аз ги попълних вместо теб.

МОМЧЕ: Я повтори! Че не чух добре?!

МОМИЧЕ: Ето, ядоса се...

МОМЧЕ: Я пак да чуя какво си направила?!

МОМИЧЕ: Попълних ги и за мен, и за теб, ти печелиш! Разбира се, аз отделно си се явих на интервю, така че сега и двамата имаме документи. Можем да заминем! Най-последно! Уредих всичко!

МОМЧЕ: *(след пауза)* Доста работа си свършила... зад гърба ми.

МОМИЧЕ: Айде сега, Шуше!

ЕЛЕНА: Имате ли живи охлюви в менюто?

МОМЧЕ: *(крещи)* Не!

(Обръща се и влиза в кухнята, хуква по вътрешната стълба нагоре, връхлита в стаята, затваря прозореца...)

МОМИЧЕ: *(към Елена и Алекс)* Видяхте ли какво стана сега... Какъв ужас... Знаех, че ще побеснее... Но се надявах, че... Какво да правя сега... *(колебае се миг, после хуква след момчето)*

ЕЛЕНА: Чудех се кое най-сетне ще излекува дългогодишната ми язва. То било съвсем просто - живи и съвсем сурови охлюви...

МОМИЧЕ - тича по вътрешната стълба нагоре...

ЕЛЕНА: В никакъв случай няма да ги варя...

МОМЧЕ - появява се от стаята горе и тръгва по стълбата надолу...

МОМЧЕ: Ти ме излъга!

МОМИЧЕ: Не е точно така!

МОМЧЕ: Няма да тръгна за Америка!

МОМИЧЕ: Ако поговорим, ако го обсъдим...

МОМЧЕ: Колко пъти! Осем хиляди пъти ли ще го обсъждаме! Казах ти, че няма да ходя нито в Америка, нито в Канада, нито в Австралия, нито в Нова Зеландия, никъде няма да ходя!

МОМИЧЕ: Е, недей така да крещиш де, имаме клиенти!

МОМЧЕ: Лъжкиня!

МОМИЧЕ: Млъкни!

МОМЧЕ: Ти си побъркана, ти си шантава, ти си алкохоличка, ти си гадна лъжкиня!

МОМИЧЕ: *(крещи)* Не съм алкохоличка!

ЕЛЕНА - бавно отива до уредбата, натиска копче - френски шансон... МОМЧЕТО тича по стълбите нагоре, влиза в стаята горе, МОМИЧЕТО - след него. ОТ ГОРЕ - скандалът на младите продължава, чуваме гласовете им:

МОМЧЕ: Няма да го направя!

МОМИЧЕ: Защо, бе!

МОМЧЕ: Защото не искам! Дванайсет хиляди пъти ти казах, че не искам!

МОМИЧЕ: А тук ще се сбръчваме в тая кръчма, докато останем и без мечти, и без нищо! Така ли!

МОМЧЕ: Там пък реват за биолози! Сълзи проливат за тебе там!

МОМИЧЕ: *(крещи)* Не ме замеряй с тая обувка!

МОМЧЕ: Не се доближавай до мен!

МОМИЧЕ: И през ум не ми минава!

ЕЛЕНА усилва френския шансон - музиката заглушава гласовете на младите...

ПАУЗА - звучи само френски шансон...

ЕЛЕНА танцува....

Осветлението се променя - "НЯКОГА"

Гласовете на МЛАДИТЕ ЕЛЕНА И АЛЕКС

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Няма да абортирам!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Рано е за деца. Въобще не им е времето сега!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Ти си кучи син, Алекс! Защо не се зарадва!

МЛАДИЯ АЛЕКС: След два дни е държавният ми изпит, остави ме на мира!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Казах ти, че съм бременна, а ти не се зарадва!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Радвам се!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Не се радваш!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Ще говорим за това след изпита ми!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Бременна съм, глупак такъв! Ти ми направи бебе! Аз какво да кажа на татко сега!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Ще се оженим.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Кога?

МЛАДИЯ АЛЕКС: В неделя.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: А ако са близнаци?

МЛАДИЯ АЛЕКС: Ако са близнаци, ще се оженим в понеделник.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Защо се влюбих в тебе, защо!

СЕГА

ЕЛЕНА щраква копчето на уредбата - музиката спира...

АЛЕКС: Много те обичах, Елена...

ПАУЗА

АЛЕКС: Много... Но не можех да остана тук.

ПАУЗА

АЛЕКС: Особено в началото там... беше тежко, страшно. Защото мъката по теб ме разкъсваше!

ЕЛЕНА мълчи...

АЛЕКС: Непрекъснато пишех писма... в началото... Знаех, че няма да стигнат до вас. Бях като ранено животно... в началото. Пишех ти по няколко писма на ден.

ЕЛЕНА мълчи...

АЛЕКС: Пишех ти колко те обичам, колко ми липсваш! Никога не срещнах друга, която да заобичам повече от теб!

ЕЛЕНА - внимателно поема дъх...

АЛЕКС: Но мисля, че трябва... мисля, че трябва да си прощаваме...

ПАУЗА

АЛЕКС: Налага се да си простим.

ПАУЗА

АЛЕКС: Каж ми нещо, Елена!

ПАУЗА

ЕЛЕНА: Тази ужасна вратичка... Тази ужасна надежда - че ще се върнеш... Нали, Чарли?

АЛЕКС: Каж ми нещо на мен, Елена! Не на Чарли. Моля ти се, Елена!

ЕЛЕНА: Алекс се моли... Светът трябва да се е преобърнал...

АЛЕКС: Бях ... много самотен. През всичките тези години...

ЕЛЕНА: *(поема дълбоко въздух, изпуска го)*

АЛЕКС: Бях толкова самотен без теб, Елена.

ПАУЗА

ЕЛЕНА: През онази година... когато зимата дойде предварително. Когато ти се хвърли в Дунава, без да ме предупредиш... Когато се превърна в беглец, на когото ние трябваше да сърбаме попарата... Когато светът се сгромоляса. Когато някой

пребоядиса София в черно... И сякаш я виждах за първи път. Когато не беше прието да родиш дете без баща. Когато не смеех да се върна в този град. Когато татко ме намери. Бях бременна в петия месец. И татко ме преби. И до раждането лежах неподвижна в болницата. Когато се молех да объркаш шлеповете. И да те хванат. Да те тикнат в затвора. Но да си тук. Тогава, когато те обичах повече от самия живот... Тогава гласът ми се пропука.

АЛЕКС: Какво каза?!

ЕЛЕНА: Правиха ми четири операции, въпреки че още след втората беше ясно, че няма надежда. Никога вече нямаше да пея. Професорът ми по пее не плака. Плака и Павел. Аз не можех да плача. Бях пресъхнала.

АЛЕКС: Раждане ли каза?!

ЕЛЕНА: Винаги съм знаела, че топлината на ноември е лъжовна топлина. *(потръпва)* През ноември изведнъж става студено...

АЛЕКС: Тогава говорехме за аборт, не за раждане!

ЕЛЕНА: Сигурно Бог е създал света през някой точно такъв лъжлив ноември...

АЛЕКС: Ти си родила детето?!

ЕЛЕНА: *(потръпва)* Бог е създал света в мъглата на някоя ноемврийска сутрин... Вероятно Бог малко е недовиждал, когато е създавал света... Мъглата пречи да виждаш добре...

АЛЕКС: Тогава аз ти оставих бележка - при кого и къде да отидеш, за да направиш аборт. Всичко бях уредил!

ЕЛЕНА: Затова има толкова мъка... Защото Бог малко е недовиждал... О! Налага се аз да ти простя. Това ли искаше да кажеш, Алекс? Цял живот се опитвам да ти простя!

АЛЕКС: *(с подозрение)* Родила си детето?!

ЕЛЕНА: Да, Алекс, синът ти проплака през април. *(поема дълбоко въздух)*

АЛЕКС - мълчи, гледа я.

ЕЛЕНА: В 5 сутринта.

АЛЕКС: *(недоверчиво)* Аз имам син?!

ЕЛЕНА: *(нак поема въздух)* Аз дишам...

ПАУЗА

АЛЕКС: Мой син?!...

ЕЛЕНА: *(поема въздух)* Мисля, че вече мога да дишам...

АЛЕКС: Син... Да не би пък това да е големият ти номер, Елена?

ЕЛЕНА: След толкова години аз най-сетне мога да дишам....

ГОРЕ:

МОМЧЕТО отваря прозореца и поема дълбоко въздух...

МОМИЧЕТО седи върху матрака, МОМЧЕТО сяда до нея и тя го прегръща... ПИСМОТО е на леглото до тях.

МОМЧЕ: Тук е бил дядо ми. Тук е бил и баща ми. Тук съм и аз. Тук е място като всички останали места! И това, което го отличава от целия свят, е че то е моето място!

МОМИЧЕ: Когато остареем и ни се родят правнуци. Какво ще им разказваме?

МОМЧЕ: Колко сме се обичали. И колко усърдно си учила английски. За усъвършенстване.

МОМИЧЕ: Все пак аз завърших биология, нали! Не за да пея в църковния хор на гробищата и не за да вися в кухнята! В кръчмата на дядо ти!

МОМЧЕ: Да пееш в църковния хор на гробищата е много по-необикновено от това да заминеш за Америка. Още там, на гробищата, си казах - "Тя е необикновена".

МОМИЧЕ: Шуше! Когато остареем, няма да можем вече да правим любов.

МОМЧЕ: И тогава ще те обичам.

МОМИЧЕ: Тук няма надежда.

МОМЧЕ: Не вярвам, че някъде по света има надежда. Ако не си я измислиш сам, никъде няма да намериш надежда.

МОМИЧЕ: Ще отидем, ще видим дали ще ни хареса...

МОМЧЕ: Няма да ми хареса.

МОМИЧЕ: Откъде знаеш?

МОМЧЕ: Има неща, които знам предварително.

МОМИЧЕ: Ей така, от инат ли го правиш? Само защото аз много го искам!

МОМЧЕ: Мога да се опитам да си събера куфара, но не мога да отида на гроба на баща си и да му кажа: “Татко, отивам си”.

МОМИЧЕ: Сега всички заминават. Той ще разбере.

МОМЧЕ: Той ми вярваше. Никой никъде няма да вярва в мен повече от баща ми.

МОМИЧЕ: Аз какво да правя сега... Не мога да живея без теб...

МОМЧЕ: Тогава живей с мен!

МОМИЧЕ: Тук никога няма да се случи нищо съществено...

МОМЧЕ: Ти наистина ли вярваш, че има нещо по-съществено от любовта?!

МОМИЧЕ: А ти наистина ли вярваш, че можем да прекараме живота си като на онази снимка долу - глава до глава?

МОМЧЕ: Да, вярвам.

ПАУЗА

ЕЛЕНА: Майка ти ми каза: “Ще родиш бебето, Елена. Децата слизат от небето, за да бъдат родени”. После дойде при мен в София и двете заживяхме в студентската ми квартира... заедно с бебето. Тя беше най-добрата жена в моя живот...

АЛЕКС: Не е за вярване... Ти си го родила...

ЕЛЕНА: Когато ми го подадох, приличаше на дядо. На теб след още триста години.

АЛЕКС: Ти...

ЕЛЕНА: Роди се на кръстопът. Кръстопътят между мен и теб. С това белязахме детето си...

АЛЕКС: Ти каза, че ще направиш аборт!

ЕЛЕНА: Ти ми каза да направя аборт!

АЛЕКС: Това начинът ти да ми отмъстиш ли е, Елена? Това какво е?!

ЕЛЕНА: В началото приличаше на тебе. Беше мъчително.... После чертите му се промениха. В него започнах да се появявам и аз.

АЛЕКС: Искам да го видя!

ЕЛЕНА: Да, майка ти каза, че животът е това, което виждаме. И това, което се случва. Става какво ли не. И ние сме тук, за да го преживеем. Нямаме избор.

АЛЕКС: Значи син...

ЕЛЕНА: Въпреки че всеки ден избираме. Дали да пътуваме с влак или с рейс. Дали да прочетем тази или онази книга.

АЛЕКС: Аз имам син...

ЕЛЕНА: Но най-важните неща като че ли са предопределени. Не можеш нито да ги избереш, нито да избягаш от тях. О! Имам нужда от шампанско!

АЛЕКС: Не, няма шампанско.

ЕЛЕНА: Точно сега ми се пие шампанско! *(блъска по вратата на кухнята)* Искам шампанско!

АЛЕКС: Как изглежда той? С какво се занимава? Вече трябва да е голям мъж, женен ли е, има ли деца? Висок ли е? Какво...

ЕЛЕНА: *(блъска по вратата на кухнята)* ПОМОООООЩ!

Осветява се стълбището - МОМЧЕТО тича от стаята надолу към кухнята...

МОМИЧЕ: *(горе)* Мютилей-шън... Осакатяване. Би ейбъл ту ду .. Мога да го направя... Мютилейшън... Осакатяване... Би ейбъл ту ду... Мога да го... *(заравя лице в шепите си...)*

ЕЛЕНА: *(бързо)* И досега сънувам, че съм на турне... Пеем "Турандот". Салонът е претъпкан. Идва моят ред. Чувам повикването и тръгвам. Вървя. Но не мога да намеря сцената. Попадам в лабиринт, отмятам някакви сини, огромни, тежки завеси. Вървя. Но сцената я няма. Краката ми започват да треперят, гърлото ми се свива. Но вървя. Важно е! Да стигна до сцената! Но лабиринтът не свършва. И тогава чувам, че някой запява моята ария, онази... *(леко запява, почти речитатив...)* Спирам. Слушам...

МОМЧЕ: *(отваря вътрешната врата, влиза)* Какво става?

ЕЛЕНА: Не мога да помръдна. А трябва да вървя. Важно е!

МОМЧЕ: *(към Алекс)* Искате ли помощ?

ЕЛЕНА: *(бързо)* Трябва да стигна до сцената и да им кажа, че това е моята ария! Аз я изпълнявам! Опитвам се да продължа, но краката ми са оловни. Значи трябва да викам, мисля си. От това зависи животът ми! Моят живот - това е пеенето! Ако закрепця, все някой ще ме чуе. Ще ме измъкне оттук. И ще пея! Отварям уста, а от гърлото ми излиза само хрип - "Помощ!"

МОМИЧЕ: Мютилейшгън... Осакатяване... *(Тя хуква надолу по стълбата, и пак нагоре, и пак надолу, и пак... По пътя си събира дрехи, покривки - всичко, което ѝ попада пред очите - хвърля ги върху леглото...)*

ЕЛЕНА: *(тихо, почти шепот)* Помощ, помощ, помощ!

МОМИЧЕ: Би ейбъл ту ду... Мога да го направя...

ПАУЗА

АЛЕКС: Каса шампанско, момче! Дори не знам дали ще ни стигне...

МОМИЧЕ: Ако това е любовта...

МОМЧЕ: Не виждате ли, че тя има нужда от помощ!

АЛЕКС: Никога не вярвай на жените, момче! Всичките са лъжливи! Ще измислят как да те сравнят със земята... макар и след двеста години! Всичките до една! И на оня свят ще те намерят, момче, за да ти го върнат! За да те съсипят! За да омаловажат всичко, всичко... което градиш... Една жена само с един замах може да унищожи цяла империя. Твоята империя! Така е, момче ...И край на смешките! Смешките свършиха... Доколкото успях да разбера... Доколкото схванах, аз съм причинил пришествие тук... Аз съм подлец, предател, кучи син!... Аз съм дяволът в човешки образ! Аз съм... това, което Бог е изтипосал в най-гъстата и непрогледна мъгла. През ноември... Но, по дяволите! Аз свърших и много добри неща в този живот! Спасих хора! Върнах ги към живота. В моята клиника аз лекувам стотици наркомани, стотици ранени и огорчени души! Дори когато умра, в моята клиника ще продължат да се грижат за тях! Защото нали това е животът! Да работиш това, което обичаш и то да е полезно на някого! Какво друго може да бъде животът!

КРАТКА ПАУЗА

ЕЛЕНА: *(към момчето)* Той... клиника за наркомани ли каза?!

АЛЕКС: Разбира се, ако имат любов и деца... През някой адски ноември може и да се сгрееш... Малко топлина. През ноември. Никога не е излишна... “Но не можеш да имаш всичко” - казвах си... Не, не можеш.

ЕЛЕНА: *(тихо)* Господи!

АЛЕКС: Тази мъгла... Как изведнъж се спуска...

ЕЛЕНА: Ако знаех...

МОМИЧЕТО *слиза надолу по стълбата...*

АЛЕКС: Разбира се, аз направих бизнес. Моят бизнес е бизнес от мечти. Каквото и да правиш, трябва да го правиш от мечти! Не от пиене! А от мечти... Нищо че накрая винаги пада мъгла... Няма страшно... Аз съм лекар. Знам, че е така. *(потръпва)* Аз не се страхувам...

ЕЛЕНА: *(проплаква)* О, госпо-диини...

АЛЕКС: Жените усещаха болката ми по нея! Тази... горда и странна Елена... Казвах си - няма да мисля за нея! Няма да я сънувам! Но не можах да се влюбя отново така, както в нея... И жените някак го знаеха... Жените, момче, някак разбират повече от нас... Ние, мъжете, знаем повече, но жените са по-мъдри от нас... Сигурно затова не ми родиха деца...

ПАУЗА

МОМИЧЕ - *тихо влиза и слага главата си в гърба на момчето...*

АЛЕКС: Все пак аз стигнах до върха... Изкачих го! И ако не беше ти, Елена, ти!... Щях наистина да имам всичко! Защото... знаеш ли, Елена... на върха е малко самотно... На върха самотата се измерва с липсата на звуци... Такава тишина е на върха... Боже! Толкова загубени години!... Твоята отвратителна гордост причини много по-големи щети от моя момчешки скок върху немския шлеп. Твоята проклетата гордост, Елена, причини... истинско бедствие! Защото не можеш да върнеш годините!

ЕЛЕНА: *(на себе си)* Клиника за наркомани... Как можех да знам...

АЛЕКС: Да знаеш какво, Елена?

ЕЛЕНА: Ние можехме... ние сме можели... *(изправя се, тръгва напред-назад като безумна)* О, Господи!... Малко съм уморена... Трябва да си вървя... Хайде, Чарли... Късно е... Много е късно... Не плачи, Чарли... Моля ти се, Чарли, само не плачи... *(взема шлифера си)*

АЛЕКС: Къде тръгна, Елена?

ЕЛЕНА: Господин Животът ни завъртя като на въртележка, нали Чарли?

АЛЕКС: Не с този номер, Елена! Остави си шлифера. Имаме още една точка от дневния ред - моята среща със сина ми!

ЕЛЕНА: (*бързо, опитва се да се овладее*) Майка ти не се отказа от теб. Все повтаряше: “Той ще се върне, Елена, Алекс беше добро дете, той не може да не се върне!”... После престана да го повтаря... Не помня кога... Дали ако замълчим, ако не говорим, ако само преглъщаме, дали тогава това адско туптене в мозъка, това страшно бучене в главата, това НЕПРЕКЪСНАТО, НЕПРЕКЪСНАТО, НЕПРЕКЪСНАТО БОЛЕНЕ поне за малко ще спре! Ще спре ли поне за един миг!

ПАУЗА

ЕЛЕНА: О, Господи...

ПАУЗА

ЕЛЕНА: Аз те обичах, Алекс... Когато разбрах, че няма да пея, реших да следвам филология. Не ме приеха в Университета. Заради теб. Бяхме известна фамилия и историята прекалено се беше разчула. Но пак те обичах... Чистех къщи, гледах деца, продавах вестници. Не плачех. Нали те обичах!... Назначиха ме в едно квартално кино. Касиерка. Момчето ни гледаше всички филми по няколко пъти... Смири се, казвах си, за бога, смири се, Елена, смири се! Момчето ти гледа всички филми по няколко пъти! А ти ще пееш в следващия си живот! Няма да пееш в този живот! Този живот е такъв. Какъвто го виждаш... Такъв е. Приеми го, Елена... Просто го приеми!... О! Този Живот толкова пъти се опита да ме убие! Но не ме сломи! Досега... Но сега... Ние сме можели... Господи... Знаеш ли какво направи, Алекс?

АЛЕКС: Какво пак направих, Елена?

ЕЛЕНА: Втурна се в живота ми и го разби на парчета. Особено сега...

АЛЕКС: Какво е това “сега”, Елена?

ЕЛЕНА: (*гледа го, колебае се дали да му каже, отказва се*)
Както и да е...

АЛЕКС: (*гледа я*) Защо ми се струва, че хората никога не си

казват най-важното?

ПАУЗА

ЕЛЕНА: *(гледа го)* Алекс... Александър... Ти се страхуваше от големите изпитания... Затова избяга... Ти и сега се страхуваш... единствено за себе си.

ПАУЗА

ЕЛЕНА: Край...Остана само пепел...

ПАУЗА

ЕЛЕНА: *(поема малко въздух)* Пепел... Но аз ти простих, Алекс. Когато най-сетне се смирих, аз успях да ти простя. Знаеш ли защо? Защото имах късмета да обичам друг човек повече от всичко на света... Обичах нашето дете повече от самата мен. Дори повече от теб, Александър.

АЛЕКС: Да вървим, Елена.

ЕЛЕНА: Къде?

АЛЕКС: Искам да го видя.

ЕЛЕНА: Той... той не е тук.

АЛЕКС: Другаде ли живее?

ЕЛЕНА: Да, той... пътува.

АЛЕКС: Какво знае той за мен?

ЕЛЕНА: Той... Казвах му, че татко му е пилот. Но самолетът му е изчезнал в далечна страна. Казвах му, че си герой.

АЛЕКС: Ще трябва да измислим нещо...

ЕЛЕНА: О! Ще трябва.

АЛЕКС: Ще му се обадим по телефона. Където и да е той.

ЕЛЕНА: Да, ще му се обадим. Утре. Сега съм... Умората... Тя така се трупаше... С годините. Без теб... А снощи се събудих в три. И не мигнах повече... Казах на Чарли, че...

АЛЕКС: *(прекъсва я)* Знаеш ли кога реших да замина, Елена?

ЕЛЕНА: Не, Алекс, не знам.

АЛЕКС: Бяхме на къмпинг. *(Към МОМИЧЕТО и МОМЧЕТО)* Аз, тя и Павел. Много отдавна. Край някакъв язовир. В Рила. Хълмовете бяха изсечени, остри. Тогава Елена пиеше водка. И всичко останало. Помниш ли, Елена?

ЕЛЕНА: *(механично)* Родопите.

АЛЕКС: Родопите! Там ли бяхме на къмпинг? Не беше ли Рила?

ЕЛЕНА: Не беше Рила.

АЛЕКС: А вече не ли все едно къде сме били - в Рила или в Родопите? Как мислиш, не е ли без значение! След толкова години!

ЕЛЕНА: Родопите са мека планина.

АЛЕКС: Затова ми се струва, че беше Рила.

ЕЛЕНА: Бяхме в Родопите. И нямаше язовир. Опънахме палатките край малка река.

АЛЕКС: Къпехме се в язовира!

ЕЛЕНА: Реката едва стигаше до коленете ни. Не ставаше много за къпане.

АЛЕКС: *(бесен)* В Родопите или в Рила, или на майка си в дивия! Там някъде една сутрин изпълзях от палатката и тръгнах да ги търся - нея и Павел. Когато ги видях, реших, че още сънувам. Стояха на една скала с гръб към огромната пропаст под нея и играеха на нещо като руска рулетка. Крачка назад. С разперени ръце. Без да поглеждат към пропастта. Крачка назад. Кой първи ще падне! Крачка назад - приближаваха ръба на пропастта. Крачка назад - първо Павел. Крачка назад - после Елена. Не трябваше да крещя - можеха да залитнат и да се сгромолясат надолу. Крачка назад... Аз не крещях. Крачка назад. И тогава си казах - аз съм побъркан по тази жена! Тази жена цял живот ще бъде в сънищата ми! Никога няма да се отърва от образа на тази жена! Но тази жена е на Павел!

ПАУЗА

АЛЕКС: *(към Елена)* Защото нямаше да застана на тази скала. Нямаше да тръгна с гръб към пропастта. Никога. Дори заради теб.

ПАУЗА

АЛЕКС: Е, Елена... Павел ли ме замести? Той ли стана баща на сина ми? Затова ли не ми се обади! Спа ли с Павел, Елена! За него ли се омъжи! Говори, Елена! Той ли отгледа детето ми!

ЕЛЕНА: Никога не спах с Павел.

ПАУЗА

ЕЛЕНА: И не се омъжих за никого. Никога.

ПАУЗА - Елена поема дълбоко въздух...

ЕЛЕНА: Но оживях благодарение на Павел. През всичките тежки години Павел беше до мен. Искаше да се оженим. Искаше да осинови сина ти. Пазаруваше. Носеше ни подаръци. Риташе футбол с момчето ми. Защищаваше го от хулиганите навън. Водеше го на плуване. И на концерти. Разказваше ни вицове. Ходеше на родителски срещи. Вечеряхме заедно. После си тръгваше... О! Въпреки всичко ние живяхме добре... Бог все пак се е смилил над нас през оня ужасен ноември - освен радостта, той ни е подарил и приятели... Да, Павел стоеше до мен, за да не падна в пропастта. През всичките тези години Павел стоеше на ръба на пропастта, за да не падна долу. Павел беше моят най-добър приятел. Не можеш да се омъжиш за най-добрия си приятел. Няма как... Но ако някога ме попитат какво значи "родина"... Това е... някой да стои до теб... Някой така да стои до теб... Някой да е толкова страшно до теб, че и да искаш... да не можеш да паднеш в пропастта... Славянско или не.. .Това е родина... О! Ти пропусна толкова много, Алекс...

НЯКОГА:

МЛАДАТА ЕЛЕНА: *(от единия край на сцената)* Алееееекс!

МЛАДИЯ АЛЕКС: *(от другия край на сцената)* Еленааааа!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Чуваш ли ехотоооо!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Чувам гоооо!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Говорииии! Разкажи ми нещоооо!

МЛАДИЯ АЛЕКС: В нашата махала имаше един луууд. Каквото и да го попиташ, все отговаряше: "Двеста".

МЛАДАТА ЕЛЕНА: *(смее се)* Как се казваааш?

МЛАДИЯ АЛЕКС: Двестааа.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Как завърши мача снооооци?

МЛАДИЯ АЛЕКС: С двестаааа.

МЛАДАТА ЕЛЕНА - смее се

МЛАДИЯ АЛЕКС: Къде си, не те виждаааам?

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Алекс, върви си по пътеката! Аз ще продължа оттук, през дърветата! Срещата е горе, на хълма. Ще те изпреваряя!

МЛАДИЯ АЛЕКС: А Павеел?

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Той ще мине по отсрещния склон! Побързо, Алекс! Това е състезание! Кой от тримата първи ще стигне до върха!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Аз!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Не, аз!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Павееееел!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Ей, Павее-ееел! Чуваш ли ехотооо!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Ей, приятелююю! Ще те изпревариим!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: (*сме се*) Колко ме обичаш, Алеееекс?

МЛАДИЯ АЛЕКС: Двестаааа!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: (*през смях*) Павееееел! Той ме обича само двестааааа!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Павееееел! Криеш ли се или се изгубииии! Павееееел! Къде си, Павееееел!

СЕГА

ЕЛЕНА: Болен ли си, Алекс?

АЛЕКС мълчи.

ЕЛЕНА: Само нещо необратимо можеше да те накара да си дойдеш.

АЛЕКС мълчи.

ЕЛЕНА: Скоро ли ще умреш?

АЛЕКС мълчи.

ЕЛЕНА: О! Значи затова се върна...

ПАУЗА

ЕЛЕНА: За да умреш при мен?

ПАУЗА

ЕЛЕНА: (*отива до Алекс, заравя ръка в косата му*) Горкият Алекс...

АЛЕКС: Кой е... Чарли?

ЕЛЕНА: (*бавно вади от чантата си малко порцеланово слонче - слага го на масата...*)

Дълга ПАУЗА, в която и четиримата гледат порцелановото слонче...

МОМИЧЕ: *(съвсем тихо)* Шуше...

МОМЧЕ: Успокой се!

МОМИЧЕ: Ако това е...

МОМЧЕ: Само се успокой!

МОМИЧЕ: Ако това е любовта... ако това е любовта... аз не я искам! *(обръща се и хуква навън - тича нагоре по стълбата, връхлита в стаята, затваря прозореца)*

ЕЛЕНА *слага устни върху устните на АЛЕКС - стоят миг така, после ЕЛЕНА се обръща и излиза.*

АЛЕКС - *гледа слончето... После се оглежда наоколо, потръпва...*

АЛЕКС: Да... Трябва да платя... *(бърка в чантата си)*

МОМЧЕ: Ако искате още нещо...

АЛЕКС: Не, не, благодаря... Да... Сега ще платя... Беше дълго пътуване... Чувствам се малко занемарен... Малко стар... Ще платя и ще се поразходя по плажа...

МОМЧЕ: По това време? Късно е, господине...

АЛЕКС: Късно е. да... *(вади малка кутийка)* Но все още имам сили... да се поразходя по плажа... После ще се вмъкна през прозореца на родната си къща... Това ще направя... Ще легна на пода на родната си къща... Точно така...

МОМЧЕ: Не е разумно, господине. Ако сте болен, по-добре да...

АЛЕКС: *(подава му кутийката)* Това е пръстен с диамант... Купих го за Елена. Вземи го.

МОМЧЕ: Аз?!

АЛЕКС: Ти, ти... Тя няма да иска да ме види повече...

МОМЧЕ: В никакъв случай! Пръстен с диамант, не мога да...

АЛЕКС: Дай й го... Или го задръж за сметката... Както решиш... Тя мен няма да иска да ме види... Но тя е права... пепелта е крайното състояние на нещата... Като разровиш огнището, остава само пепел... *(потреперва)* Мъгла и пепел... Като разровиш огнището... Точно така. Ще се поразходя по плажа... Ще се запозная с моя син. Утре... аз ще му се обадя по телефона... Само малко да поспя... От години не съм спал в родната си къща... Да. Толкова много години...

Успешни, трудни, бляскави, самотни... Без Елена... Но аз утре ще му се обадя по телефона... Сега това е най-важното. Утре... На моя син... На нашия син... Синът на Елена...

МОМЧЕ: Господине...

АЛЕКС: Не се върнах за погребението... Искях да изрежа всичко тук! Мислех, че така ще е по-лесно... И беше по-леко. Доскоро... Какъв беше смисълът да се връщам за погребението, какво можех да й кажа... На майка ми. Пих хапче за сън... тогава. Но не заспах. Обикалях хола и повтарях на глас - няма да отида, няма да се върна, няма да отида, няма да се върна... Защото тя знаеше всичко... Когато бях малък, тя някак всичко разбираше. Казваше, че го е научила от пиленцето... Но го четеше в очите ми... Пих и второ хапче тогава. Но пак не заспах. Майка ми знаеше, че аз вече не съм добро момче, защото... аз съм пораснал и... вече не съм добро момче... Разбира се, аз съм лекар. Добре знам, че има болести, които лекарствата могат да облекчат. Но има и неизлечими болести... Аз наблюдавах пациентите... Аз разбрах... ние сме живи, за да трупаем грешки... А грешките трупат болести... Лекарствата са като хапчетата за сън - ще избягаш за малко, ще поспиш... на пода на родната си къща... Но онова вътре в теб няма да мине... Защото няма лекарства за грешки... И те се трупат... грешките... и постепенно образуват голямата болест... Неизлечимата болест... И тогава можеш да направиш само едно нещо... има само едно единствено лекарство тогава... Да се изправиш срещу себе си... Съвсем сам... Срещу собствения си вкусен и грешен, и измъчен, и прекрасен живот! Иначе кой може да ти каже кое е било грешка... И кое - не... Кой може да го каже... Но аз утре ще му се обадя... Аз утре ще се опитам да му обясня... Аз утре...

МОМЧЕ: Господине...

АЛЕКС: *(към момчето, като нещо тайно, шепнешком)* Ние с Елена много се обичахме...

МОМЧЕ: Синът й почина, господине...

ПАУЗА

МОМЧЕ: Съжалявам, че ви причинявам това...

ПАУЗА

МОМЧЕ: Върнаха се тук, защото тя.. .опитваше се да го спаси. Но... Той беше наркоман, господине... Бориха се. Тя и той. Заедно. Но не успяха.

ПАУЗА

МОМЧЕ: Намериха го в парка... Взел свръхдоза. В парка... Там го намериха. Той... той й беше написал бележка... “Извинявай, мамо. Но не мога повече...” Съжалявам, госпо-дине... Аз го харесвах... Божичко! Не можели да се живее по-просто! Не може ли да не боли толкова!

ШУМ ОТ САМОЛЕТ - НАБЛИЖАВА И ПРОРЯЗВА ВЪЗДУХА... НА ФОНА НА ЗВУКА НА САМОЛЕТА, КОЙТО КРЪЖИ ОТГОРЕ

“НЯКОГА”

Гласовете на МЛАДИТЕ ЕЛЕНА И АЛЕКС - един през друг, застъпват се, като едновременна молитва.

МЛАДИЯ АЛЕКС: Ей, Врабче! Виждаш ли Млечния път? До него е Голямата мечка. А там е Орион.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: *(смее се)* Нищо не виждам, Алекс.

МЛАДИЯ АЛЕКС: Трябва да ти прегледам очите, Врабче.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Прегледай ги, докторе.

МЛАДИЯ АЛЕКС: Ей, Врабче! Ами ако от небето се откъсне голям метеор, ако блъсне Луната и край със Земята!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: *(смее се)* Моля ти се, Господи! Дръж си го тоя метеор на небето!

МЛАДИЯ АЛЕКС: *(смее се)* За да не падне върху Луната!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: *(смее се)* И да не цапне Земята!

МЛАДИЯ АЛЕКС: *(през смях)* Моля ти се, Господи! Я за по-сигурно го пъхни тоя метеор в джоба си! За да не ни цапардоса, докато спиш!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: *(сериозно)* Моля ти се, Господи! Запази Земята.

МЛАДИЯ АЛЕКС: И Елена!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: И Алекс!

МЛАДИЯ АЛЕКС: И да се обичаме винаги!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Моля ти се, Господи, пази Слънцето, пази вятъра, пази дъжда, пази лятото!

МЛАДИЯ АЛЕКС: Пази ни от лъжи и измами!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: От лоши хора!

МЛАДИЯ АЛЕКС: От призраци!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: От тъмното!

МЛАДИЯ АЛЕКС: От грозното!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: От заблуди!

МЛАДИЯ АЛЕКС: За да остареем!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: И докато стареем, нека и да пораснем, Господи!

МЛАДИЯ АЛЕКС: За да сме силни. И смели.

МЛАДАТА ЕЛЕНА: За да се обичаме.

МЛАДИЯ АЛЕКС: Завинаги.

Докато звучат гласовете им, сцената в дъното се осветява. Там, откъдето в началото влезе АЛЕКС, се появява МОМИЧЕТО с куфар в ръка - върви, излиза...

ГЛАС НА ДИКТОРА: Самолетът за Ню Йорк излита след 15 минути. Моля пътниците за Ню Йорк да се явят на гише номер 3. Последно повикване на пътниците за Ню Йорк... Последно повикване на пътниците за ...

Гласовете на МЛАДИТЕ ЕЛЕНА И АЛЕКС

МЛАДАТА ЕЛЕНА: Заваля...

МЛАДИЯ АЛЕКС: Ще ни върви по вода, Врабче!

МЛАДАТА ЕЛЕНА: О! Разбира се, Алекс...

МОМИЧЕТО с куфара спира, поглежда назад...

Осветява се МОМЧЕТО - лицето му, огромните му, пълни с недоумение очи... После МОМИЧЕТО продължава напред и излиза...

Може би зазвучава френски шансон, разкъсан от звука на самолет...